

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008+2014/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009 + 2013/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři, právě jsme vkročili do nového roku 2016 spolu s 48. číslem Bezevšeho. Doufám, že náš časopis vyplní dlouhé zimní večery radostí a zábavou a přinese do vašich domovů mnoho pěkných chvil. A že jsme toho sepsali. Kdo zvládne zdolat celých 36 stran, to je u mě pašák. Myslím, že se Bezevšeho nedá přečíst najednou. Trochu se bojíme, jestli už stránek není moc. A tak stále debatujeme, co vynechat a co ne. Někdy zvítězí radost z článku nad argumentem, že by se mohl odložit. A tak je z časopisu pěkný medvěd, který se zasnobil na zimu. Přinášíme vám aktuality za poslední dva měsíce. A o čem píšeme? Třeba o tom, jak polygrafáci procestovali kus světa, někdo byl v Americe, jiní v Anglii, v Rakousku, v Německu, v Brně nebo v Loděnicích. Nebo o tom, jak soutěžili, sportovali, zpívali, kreslili, vyráběli dekorace, fotili a psali. A tak uvařte čaj nebo kávu a dejte se do čtení. Je právě po Vánocích a relativně je klid. Nakonec nám i nachumelilo, škoda, že až teď. A jak jste si užili Vánoce? Odolali jste předvánočnímu stresu? Každý rok si slibují, že se jím nenechám semlít, že mě nesmí odvézt Chocholoušek. Letos jsem vyvázla, ale měla jsem namále. A to jsem upustila od gruntování nebo soutěžení o co nejvíce druhů cukroví (berte mě s rezervou, nikdy jsem nesou-

těžila, péct cukroví mě v podstatě nebaví, pečtu s mírou, aby u nás nezmezela vůně lineckého a tím i celé Vánoce, a navíc nemám soutěže ráda). Letošní vánoční volno bylo pěkně dlouhé, lenošili jsme, až to hezké nebylo. Nejkrásnější byla pro mě setkání s rodinou a přáteli. Navařila jsem punč a čokoládový likér a od podzimu čekaly ve sklepě pečené čaje. Návštěvy však nepřišly promrzlé, jak bych byla potřebovala, aby patřičně ocenily geniální receptury (punč mě naučila kamarádka Lenička). Nevadí, stejně se všechno vypilo. A co vy, milí čtenáři? Potěšili jste někdy srdce? Potěšil někdo vás? Odpočali jste si? Načerpali jste sílu?

Přeji všem, aby byl nový rok velmi příznivý. Buďte zdraví, šťastní a ať cítíte lásku všude, kam se podíváte. Neúspěchy berme jako výzvu, a pokud nás potká něco zlého, má nám to otevřít nové úhly pohledu a poznání, obrousit hrany. To je moje zkušenost. Buďte na sebe hodní a hromuňte jen chvíli, aby to bylo zdravé, ne ničivé. Nedělejme si naschvály a zlé věci. Zlo plodí jen zlo. Buďte pokornější, zdrženlivější a tolerantnější. Dopřejme si dostatek času na rodinu, blízké a přátele. A žijte tady a teď! Ale nedrancujme a berme jen tolik, kolik je třeba. Carpe diem, Polygrafko se všemi, kdo k tobě patří!

Iva Šabatová

Ve 48. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Floorbal na Polygrafce / 33

Den otevřených dveří / 10

Exkurze v Loděnicích / 20

V Rakousku a Anglii / 14

Stužkováč večer / 18

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

BEZEVŠEHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO ΣΕ ΖΙΒΟΤΑ ΙΝΤΡΑΥΚΕΗΟ

ŘÍJEN - LISTOPAD 2015 NA DM

V podzimních říjnových a listopadových dnech paní vychovatelka Jana Trejtnarová začala organizovat vylepšování interiéru DM. Do klubovny byla zakoupena nová křesílka, někteří žáci se dočkali pohodlných matrací a dva pokoje se podařilo vybavit novějším nábytkem.

Ve své skupině se paní vychovatelka věnovala prevenci rizikového sexuálního chování, našla si čas i na předčítání pohádek na dobrou noc a povídání o „Dušičkách“ (uctívání zemřelých předků, kultura pohřbívání...) a také nabídla žákům psychotesty (poznávání druhých, empatie, odhad osobnosti).

Paní vychovatelka Jana Machová měla na starost schůzku všech žáků DM, kde vybraní zástupci obyvatel DM tlumočili ostatním žákům výsledky jednání s vedením školy a jídelny, na kterém se řešily požadavky „intráků“. Například středeční studené večere byly nahrazeny teplým jídlem, rodiče dostali možnost platit za stravu a ubytování přes účet, zakoupila se nová lednička... Dále se paní vychovatelka Machová zaměřila na sexuální výchovu (role ženy v zaostalých zemích), návykové látky (řízená beseda o marihuaně), prevenci závislosti na počítačových hrách a pomoc v osobních problémech.

Žáci ze skupiny paní vychovatelky Lenky Obergruberové si při svých setkáních v říjnu povídali o tom, jak se efektivně učit a v listopadu přemýšleli nad riziky návykových látek. V říjnu se povedlo uskutečnit tradiční intráckou akci „Horké křeslo“, o které se píše podrobněji na této stránce. V listopadu se ve škole hrála velmi oblíbená „Schovávačka“.

-lo-

ČERVENÁ STUŽKA

Do sbírky Červená stužka, která proběhla 2. 12., se naše škola zapojila už podvanácté.

Opět se sbírky zúčastnilo pět dvojic studentů a studentek a podařilo se jim získat 3 500 Kč, což je o 700 Kč více než vloni, a to konkrétně:

B. Šudová, V. Turnová: 1 151 Kč

L. Zemanová, J. Gotthard: 1 110 Kč

Š. Minářová, K. Voglová: 651 Kč

P. Vacková, J. Debnárová: 355 Kč

A. Lišková, E. Korolusová: 222 Kč

Peníze jsou určeny na prevenci a boj s nemocí AIDS (poradna a bezplatné anonymní testování na HIV infekci, internetová poradna, bezplatná telefonní nonstop linka AIDS pomoci, preventivní besedy ve školách a provoz azylového zařízení pro lidi, kteří AIDS onemocněli).

Letos bychom navíc měli získat benefit za zapojení se do sbírky – bezplatnou besedu na téma HIV a AIDS. Tento benefit získá každá škola, která prodá 250 stužek a prodeje se v jednotlivých bžích sčítají.

Všem zúčastněným patří velké poděkování.

-lo-

HORKÉ KŘESLO S ROMANEM WINTEREM

ska, může být pro mnoho z nás velice přínosné. Rovněž se nedá zapomenout, že pan učitel nejvíce miluje ženy a čokoládu, tudíž pěkné studentky mohou mít značné výhody. Aby si pan učitel mohl dovolit co nejvíce radosti (čokoládu a ženy), musí samozřejmě pořádně sporto-

vat, čímž je celá jeho rodina známá. Zaslýchli jsme pár nových citátů, dozvěděli se o oblíbených hercích, krajinách a mnoho dalších zajímavých informací. Opět by se dalo říci, že se Horké křeslo i letos vydařilo.

-arigonea-

Ve čtvrtek 22. října jsem u nás na intru poznali nového pana učitele Romana Wintera, jenž se společně s námi zúčastnil populární akce s názvem Horké křeslo.

Jak je známo, pan učitel odpovídal na předem připravené otázky, které mohly být obohaceny o některý z našich dotazů. Akce tradičně probíhala při svíčkách a v přátelské atmosféře. Pan učitel přišel pěkně oblečený a vhodně naladěný. Hrdinsky se posadil do horkého křesla a podrobil se mnohdy i dost zákeřným otázkám. Pan Winter bral některé otázky vážněji, než se očekávalo, a možná si u nás připadal trochu jako v některé divadelní hře, ve které sám někdy hraje. Díky tomuto způsobu pojetí jsme se jednak pobavili, ale také dozvěděli pár užitečných rad do života. Povídání o Anglii, životu v této malebné krajině a odvážné cestě stopem do Skot-

Jako každý rok i letos naši školu navštívil pan Pabián a strávil dvě hodiny nejprve ve spojených třídách 3.A a 3.P a další dvě hodiny ve 3.S. O čem tato setkání byla? O AIDS, HIV, o závislostech na drogách (zvláště marihuane), o partnerských vztazích, o rodičovské lásce, sexuálním chování... „Mám pro každého naději. Vždy můžeš začít znovu. Nikdy není pozdě. Jen měj odvahu ke změně.“ To jsou slova pana Pabiána, která by neměla být zapomenuta.

Setkání s panem Pabiánem

Pár ohlasů na setkání žáků s panem Pabiánem:

- Přednáška se mi líbila a myslím, že byla poučná. Byla docela emotivní a velice srozumitelná.
- Měl jsem z toho dobrý dojem. Pro mě to bylo emotivní a poučné.
- Líbilo se mi to strašně, ale mám smíšené pocity. Některé věci, o kterých mluvil, se mě dotkly a donutily si ty věci pustit k srdci a zamyslet se nad tím, co jsem kdy udělal špatně.
- Přednáška se mi moc líbila. Co jsem tady na škole, tak mě oslovila nejvíc.
- Vtipně podané, záživné i přes vážné téma.
- Beseda se mi líbila vážně hrozně moc. Bylo to úžasné, dojemné (hlavně část o vztazích).
- Moc se mi líbilo vyprávění z osobního života pana Pabiána. Bylo to pro mě velice emotivní. Vždy člověk více naslouchá osobním zkušenostem, než jen strohému výkladu.

Některé myšlenky, které byly pro žáky důležité:

- Nebrat drogy, nejlépe s tím nezačínat.
- V dnešní době by se člověk měl zaměřit na to, jaký ten druhý ve skutečnosti je, nezáleží na vzhledu, ale na tom, co mají lidé uvnitř. Na věrnosti záleží.
- Než člověk něco vykoná, musí si to nejdřív pořádně zvážit, jestli mu to opravdu za to stojí.
- Drogy a marihuana nejsou hrou pro naše tělo.
- Rodiče by se měli svým dětem více věnovat, projevovat city, starat se a zajímat se o ně, od toho se pak odvíjí život dítěte.
- Je na každém, jakou si zvolí cestu, jaký bude mít život.
- Láska je jedna z nejdůležitějších věcí na světě.
- Nikdy není pozdě udělat ve svém životě změny k lepšímu...

-lo-

AKTIVITY ve třídách

Pracovníci rumburské PEDAGOGICKO-PSYCHOLOGICKÉ PORADNY Mgr. Eva Michalinová a Mgr. Zdeněk Staněk zrealizovali v listopadu dvouhodinové aktivity pro 1.A a 2.A, ve kterých se zabývali problémy jednotlivých tříd.

Třída 1.A umožnilo setkání s pracovníky PPP se lépe vzájemně poznat, učili se navzájem poslouchat a respektovat se a také si uvědomit, že třída má vážný problém s kázní a s hlučností při hodinách.

Žáci ve 2.A se díky hře „Reportér“ dozvěděli o sobě navzájem mnoho věcí, o kterých většinou není možné si v čase běžného vyučování povídat a paní Michalinová i pan Staněk, kteří se třídou pracují již druhý rok, zaznamenali změnu, která ve třídě od loňského roku proběhla – žáci mezi sebou lépe komunikují a jsou navzájem více otevření.

Ohlasy v 1.A:

- Dnešek byl velmi poučný a myslím si, že takové přednášky by nám prospívaly, ale stejně se někteří chovají jako zvířata.
- Bylo to dobré, ale někteří opakovaně mluvili, nikomu nebylo rozumět.
- Bylo to fajn a doufám, že si alespoň někteří uvědomili, co ostatním vadí.
- Myslím, že této třídě nic nepomůže. Mohlo by se to tu zklidnit. Pak se nedá nic učít. A toto sezení si myslím, že pro naši třídu bylo zbytečné.
- Děkujeme, že jste přišli a vydrželi s námi ty dvě hodiny.
- Bavilo by mě to, kdyby nás bylo méně.
- Docela se mi to líbilo, až na to, že pár lidí dělalo to, co vždycky. Děkuji za pěknou přednášku.
- Bylo to zajímavé, ale stejně nebyl klid, protože jsou všichni strašně rozpovídaní. Většina řekla, že jim vadí hluk a bordel, ale sami ho dělají.

Ohlasy ve 2.A:

- Jaký jsem měla pocit? Dobrý pocit, dozvěděla jsem se zase něco nového o lidech ze třídy. Zamyslela jsem se nad sebou. Ale měnit se nehodlám. Celkově se mi ty dvě hodiny líbily.
- Mám dobrý pocit. Líbilo se mi povídání o kritickém myšlení a jak jsme si posílali a skládali papír.
- Bylo to v pohodě a líbilo se mi to celkově

-lo-

OBRAZ ROMŮ V MÉDIÍCH

V listopadu proběhla ve třídě 4.S akce Multikulturálního centra Praha s názvem „Obraz Romů v médiích“.

Nebyla to klasická přednáška ani beseda, spíše taková dílna, kdy si žáci pomocí nejrůznějších zajímavých aktivit měli možnost uvědomit, nakolik média ovlivňují naše vnímání skutečnosti. Podle toho, jaký jazyk redaktor používá,

v jaké souvislosti o Romech informuje, jaký titulek a doprovodnou fotografii k článku zvolí, do značné míry určuje to, jak o Romech smýšlíme my, čtenáři, diváci a posluchači. Pokud čteme a slyšíme o Romech výlučně ve spojitosti s kriminalitou apod., dochází k utváření stereotypů – vztažení vlastností jednotlivce na celou skupinu. Dílna tak podporovala mediální gramotnost a kritické nahlížení na informace z médií – a to je v současnosti velmi důležité

nejen ve vztahu k romské otázce, ale i k otázce imigrantů, muslimů, ale vlastně čehokoliv, co se dozvíme z médií.

Chtěla jsem vám jako obvykle dát pod článek i pár ohlasů na besedu, které měly vzniknout v rámci úkolu v hodině českého jazyka, ale žáci místo názorů na besedu psali většinou své názory na romskou problematiku, a to by bylo určitě na samostatnou besedu pravděpodobně více než dvouhodinovou...

-lo-

FÓRUM POLYGRAFŮ

V úterý dne 24. listopadu se ředitel školy a jeho zástupce pro OV zúčastnili společného setkání managementu vybraných tiskáren, zástupců odborných škol, Společnosti tisku ČS VTS a Svazu polygrafických podnikatelů. Program setkání byl zaměřen na odborné školství a polygrafické praxe s cílem naplnit spolupráci mezi polygrafickým průmyslem a odbornými školami v oblasti doškolování a zvyšování kvalifikace, zlepšení kvality výuky moderních technologií nebo pomoc s technickou vybaveností školních pracovišť. Dalšími tématy byla problematika certifikací a čerpání evropských fondů pro polygrafii. -iša-

Mimo odbornou diskuzi mělo Fórum polygrafů také charakter příjemných setkání. Vlevo Ing. Jarmila Šustrová, ředitelka střední grafické školy Brno a Ivo Šabata, jinak spolužáci před x lety v oboru sazeč. Vpravo Jiří Uher s prezidentem Svazu polygrafických podnikatelů Zdeňkem Sobotou.

VÝSTAVA VZDĚLÁVÁNÍ

Ve dnech 9. - 10. listopadu 2015 pořádal ÚP ČR, kontaktní pracoviště Rumburk, výstavu více jak dvaceti středních škol, které oslovovaly žáky devátých tříd základního školství s nabídkou svých vyučovaných oborů. Jedním z vystavovatelů byla i naše škola. Zájemce jsme kromě pozvání na den otevřených dveří informovali o životě školy prostřednictvím časopisu Bezevšeho. -iša-

VYTUNĚNÍ UČEBNY

V loňském roce jsem velebil rekonstrukci dílny reprodukčních grafiků, ojedinělou nejen nejmodernějším vybavením, ale i umístěním do prostor, které tak našly novou dimenzi pro tvorbu a kreativnost studentů. Právě odhodlání skupiny maturantů tento prostor ozvláštňit a přiblížit jejich světu vedlo k nástěnným malbám komiksových hrdinů. Úspěch těchto kreseb byl patrný při probíhající exkurzi i dni otevřených dveří. Chválu zasluhuje pan učitel L. Pallag, který žáky dobře namotivoval a vedl jejich štětce. -iša-

NA SLOVÍČKO, PANE ŘEDITELI

Se současným ředitelem naší školy Mgr. Bc. Jiřím Uhrem se znám bezmála čtvrt století. Jsme kamarádi, dokonce si troufnu říci přátelé. Proto mi laskaví čtenáři dovolí, abych i v rozhovoru panu řediteli tykala. Rozhodla jsem se pro toto interview, jistě chápete proč. Samozřejmě se budu ptát (něco tak trochu vím, něco tuším), jak se panu řediteli daří v nové funkci.

Jirko, nebylo pro tebe jistě jednoduché se rozhodnout, zda jít do konkurzu na ředitele školy, nebo ne. Můžeš se nám trochu otevřít a říct, jakým způsobem jsi zvažoval tyto dvě alternativy? Co bylo hnacím motorem, že jsi nakonec do konkurzu šel?

Zvažování to bylo opravdu obtížné. Svoji předchozí funkci jsem měl za ta dlouhá léta zažitou a mohl jsem „v klidu přečkat“ zbytek profesní kariéry. Ale předchozí pan ředitel Kubeš ve škole vybudoval příjemné pracovní klima, ve kterém bychom rádi žili i nadále. Protože mám podobné názory jako on a potřebnou kvalifikaci, bylo skoro jasné, že se mám do konkurzu přihlásit. Bylo to však pořád velké přemítání, zda do toho jít či nikoliv také kvůli velké odpovědnosti, kterou funkce ředitele přináší. Definitivně jsem se rozhodl až tehdy, když jsem cítil podporu od mnoha svých spolupracovníků ve škole. Moc mě to těšilo a také silně zavazovalo.

Utékly už téměř čtyři měsíce, jak se cítíš v této funkci a jak ses cítil třeba první měsíc. Bylo něco, co jsi neočekával, co tě hodně překvapilo, vyskytly se nějaké překážky? Co takový nově nastupující ředitel překonává, na co narazí a s čím se musí prát?

Člověk mění, život mění. Myslel jsem si, že jsem na funkci ředitele slušně připraven a že mě toho moc nemůže překvapit. Ale nového je opravdu dost. Myslím, že moc dobře víš, co mám

na mysli, protože začínáš ve funkci zástupkyně ředitele pro teoretické vyučování.

První měsíc jsem prožil asi jako každý začátečník, ale naštěstí mi mí nejbližší spolupracovníci velmi pomohli seznámit se s chodem úseku správy školy a nebýt projektu výzva 56 MŠMT, který jsem zdědil a který mě na úvod díky nezkoušenosti stál mnoho úsilí, asi bych se cítil již docela dobře. A na co ředitel narazí ve své práci? Každý den se vyskytne něco nového, s čím je třeba se vypořádat. Ale mou velkou výhodou je znalost prostředí a také kolektiv zaměstnanců,

kteří vykonává zodpovědně svou práci a tím mi usnadňuje aklimatizaci ve funkci.

Všichni tušíme, že tato funkce je velmi náročná, ale přesto, nastiň nám, co takový ředitel školy dělá. Jak vypadá běžný den a jak vypadají dny netradiční?

Ráno si cestou do školy připomínám, co mě toho dne čeká. V sedm hodin zahajuji činnost, která je nepřetržitým sledem rozhovorů, telefonátů, jednání, schůzek, pochůzek po ústavu, administrativních činností, vlastní výuky, občas výjezdů na jednání, plánování, řešení konfliktů... až je najednou patnáct hodin, a když není nic neodkladného, mohu se odebrat domů. A i tam o škole a o tom, co se má udělat, dost přemyslím. Některé věci řeším i z domova.

Jak se změnil tvůj úhel pohledu. Které věci teď vidíš jinak, než jsi viděl z pozice zástupce ředitele?

Úhel pohledu se zásadně nezměnil, mám tím na mysli své názory a způsob jednání. Ale některé věci teď vidím trochu jinak. Je to dáno tím, že nejsem v čele jednoho úseku, ale celé školy. A můj úhel pohledu tedy musí být komplexnější, musím věci vidět v širších souvislostech. A ještě něco je zásadně jiné: pocit obrovské odpovědnosti za dvě stě žáků, téměř čtyřicet zaměstnanců a svěřený majetek.

A jaké máš záměry? Co bude s Polygrafkou dál? Budou změny, nebudou? Můžeš nám trochu načrtnout koncepci? Změní se něco výrazně? Nebo budeš pokračovat v šlépějích tvého předchůdce PaedDr. Bc. Svatopluka Kubeše?

Svoji koncepci bych asi nejlépe vyjádřil termínem environmentálního vzdělávání jako trvale udržitelný rozvoj. Tedy pokračovat v tom, co bylo budováno dr. Kubešem, bez nějakých maximalistických a zásadních změn. Smysl vidím v zachování nezávislosti naší jedinečné školy a jejím postupným dalším zvelebování. Chtěl bych, aby škola měla podobný počet žáků jako dosud. Musíme věnovat stálou pozornost náboru žáků. Proto chci, aby se ještě více rozvíjela spolupráce s podnikatelskými subjekty a jejich větší zainteresovanost již při nábořech. Jinými slovy, aby se podíleli stimulací uchazečů (např. stipendii, smlouvami o budoucím zaměstnání atd.) již při jejich vstupu do naší školy. A co nás čeká příští rok? Díky dlouholetému úsilí dr. Kubeše by měla být opravena fasáda a vyměně-

na okna v budově školy. Prostory odborného výcviku, teoretického vyučování a správy jsou v současnosti v uspokojivém stavu, a tak bude úsilí nasměrováno k rekonstrukci domova mládeže a vylepšení zastarávajícího zařízení školní kuchyně. Samozřejmě bude třeba se přizpůsobovat trendům v polygrafii a podle finančních možností doplňovat stroje a zařízení.

Nemohu se nezeptat a tím pádem neprozradit, že jsi čerstvým dědečkem. Jaké to je? Jak vnímáš, že: „Včera mi bylo málo, dneska je mi moc, jak se to stalo, nevím...“. Čas neuvěřitelně letí, že?

Být dědečkem je úžasný pocit a moc si to užívám. Že čas letí, to je jasná věc. A jak člověk stárne, mám pocit, že běží čím dál rychleji. Ale na druhou stranu jsem došel k poznání, že každý věk v životě člověka je něčím krásný. To mé dědečkovství je toho jasným důkazem. Jediné, co člověku může pokazit pocit plnohodnotného života, je nedostatek zdraví. A čím jsem starší, tím víc vím, jaká je to pravda.

Zbývá ti čas na záliby a koníčky. Přeci jen máš zodpovědnou a časově náročnou práci... Jak relaxuješ, umíš „vypnout“ a třeba nedělat vůbec nic?

Nedělat vůbec nic, to mi nikdy moc nešlo. Vždy jsem měl spoustu zájmů, a proto si nedovedu vysvětlit, že dnes mnoho mladých lidí říká, jak se nudí. Tento pocit jsem v životě neměl nikdy ani jako dítě, a tak mi je těch, kteří to říkají, líto. Je pravdou, že za poslední půlrok mi mnoho času na koníčky a záliby nezbývalo, ale doufám v lepší budoucnost.

No a zda umím nedělat nic a vypnout? Čestně přiznávám, že se mi to tento podzim několikrát stalo. Ale způsobila to naprostá únava z práce a správy to spánek.

Blíží se konec roku 2015 a my všichni budeme bilancovat. Tady a teď máš jedinečnou možnost sdělit celému týmu pracovníků, cokoliv máš na srdci. A také samozřejmě určitě nezapomeň na žáky, pro které tu všichni jsme. Máš pro nás nějaké poselství?

Necítím se být natolik moudrý, abych sděloval nějaká velká poselství. Chci jen poděkovat všem spolupracovníkům za jejich náročnou práci pro ústav, všem pedagogům za jejich úsilí při výchově a vzdělávání našich žáků, žákům přeji co nejlepší výsledky odpovídající jejich možnostem, nám všem radost ze společného soužití a hlavně dobré zdraví.

Jirko, samozřejmě ti přeju za nás všechny, aby byl v příštím roce tvůj život naplněn smysluplnou prací, aby práce nebylo moc, abys překonával co nejméně překážek, které překonat nelze, aby ses uměl poprat s těmi, co za to stojí a abyste se ty a celá tvoje rodina těšili z narozeného vnoučka v pohodě, radosti a hlavně ve zdraví.

-ŠA-

PŘEDSTAVUJEME REDAKCI ve školním roce 2015/2016

BEZEVŠEH

Ve 47. čísle se představilo čtrnáct redaktorů a dnes dáváme prostor pro zbývající.

LENKA OBERGRUBEROVÁ

Jmenuji se LENKA OBERGRUBEROVÁ, na naší škole pracuji už přes třicet let - jako vychovatelka a později i jako školní metodička prevence.

Do Bezevšeho píšu především o tom, co se děje na domově mládeže, ale také o dobrovolnických sbírkách, do kterých se polygrafičtí studenti zapojují, a o aktivitách z oblasti prevence rizikového chování.

Volný čas mám vyplněný především sportem (hrají závodně volejbal, hodně jezdím na kole, lyžuju, plavu, jsem členkou Klubu českých turistů Rumburk, navíc čím jsem starší, tím víc mě baví i sporty adrenalinové jako rafting a feraty), ale zrovna tak ráda chodím na akce kulturní (divadlo, kino, výstavy) a hodně čtu...

ĎAPKA

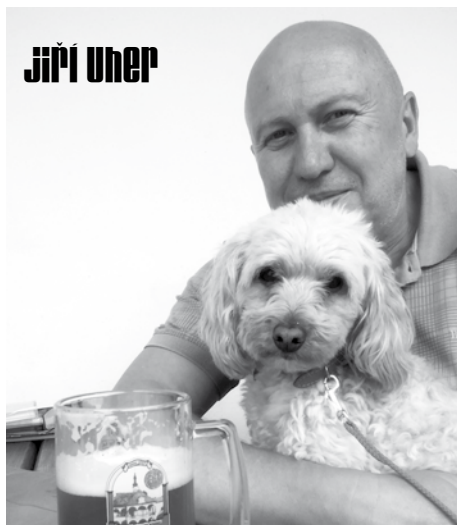
Ráda bych se představila jako nová redaktorka časopisu. Jmenuji se HEDVIKA POUPOVÁ a budu se podepisovat Ďapka podle mé kočky. Jelikož mě můžete většinou vidět s nosem zabořeným v knize, budu psát recenze na knihy. Možná mě mnozí budou odhadovat na klasickou četbu, což se jeví jako pěkná nuda. Ráda bych vám nejen ukázala, že klasická četba není vždy nuda, ale také bych vám ráda přiblížila novější díla z žánrů sci-fi, fantasy a pár románů spíše pro slečny.

Doufám, že v mých recenzích najdete inspiraci a dodají vám chuť si teď v zimě uvařit kakao a zachumlat se s knížkou do deky.

JACK

Zdar, jmenuji se HONZA VÁLEK, jsem z 1.S a budu psát pod přezdívkou Jack. Ještě nevím, co přesně, rád bych psal recenze na zajímavé filmy a možná knihy. Také bych rád dělal ankety. Obecně to, co mě baví. Moje koníčky jsou čtení, filmy a seriály a nedávno jsem začal i s postcrossingem. O něm bych možná někdy napsal článek. Kromě toho také pravidelně prokrastinuji (kdo ne, že?).

JIŘÍ UHER

V redakci našeho skvělého časopisu pracuji již několik let. Moje úloha není příliš významná, protože dělám druhou korekturu poté, co tu první provede paní Šabatová. A to je ta pravá dřina, protože někteří přispívatelé si příliš nelámou hlavu s pravopisem, takže jejich články se pěkně červení. Apeluji na vás, abyste své výtvory po sobě důkladněji četli, abychom chyby v časopise co nejvíce eliminovali.

Do časopisu občas přispěji článkem a to tehdy, mám-li pocit, že bych mohl někoho obsahem oslovit. Jak jste již poznali, sbírám pohlednice a rád cestuji po naší zemi. Asi nevíte, že mou další vášní je stavebnice LEGO, což si teď ve svém věku užívám, protože naše rodina se rozrůstá, a tak se stavění mohou věnovat dosyť s prasynovcem, aniž by mě někdo obviňoval, že dětinštim.

Závěrem: Bezevšeho je krásný časopis a doufám v jeho dlouhou a stejně dobrou budoucnost.

IVO ŠABATA

Historie Bezevšeho je zároveň i historií mé spolupráce na tomto občasníku. Ta vlastně sahá ještě k jeho předchůdci Mladému polygrafu. Ale až Bezevšeho se stalo tou srdeční záležitostí, kdy práce redaktorů, fotografů a kreslířů dokonale zmapovala život školy.

Rád budu nadále trávit hodiny času při jeho tvorbě, ne pro ocenění v soutěžích (i když i to potěší), ale právě pro zachycení časů úžasné Polygrafky. Svoje příspěvky podepisuji -iša-.

IVA ŠABATOVÁ

Milí čtenáři, mnohým se představovat nemůžu, protože je mě všude vidět a všude slyšet. A kam čert nemůže, tam nastrčí mě. Miluji naši školu (často užívám silných slov) a s ní i Bezevšeho, které je studnou polygrafické minulosti. Jsem na náš časopis pyšná, a i když mě Bezevšeho stojí hodně času a nervů, je to moje hobby. Zájmu mám tolik, že bych potřebovala, aby měl den osmačtyřicet hodin. Jako naschvál se Zeměkoule začala točit rychleji. Alespoň to se mi zdá. Další láskou je hudba, zpívám (v dalším životě budu zpěvačkou), hraju na kytaru a na housle, věnuji se dětskému pěveckému sboru, který vedu se svou kamarádkou Lídou Uhrvou. Všim je pro mě moje velká rodina, mí přátelé, ale také žáci této školy, kteří mi, aniž by tušili, pomohli překonat velmi těžké chvíle mého života. Práce na Polygrafce je mé velké životní sousto, které chutná pokaždé jinak a které se mi nikdy nepřejí. Vaše Iva Šabatová, někdy Mary (tak mi říká bratr Ráda a kamarádi Viďouři), u vás někdy Šabina, zkrátka ŠA.

Krásný den všem, jmenuji se LENKA LIMBERSKÁ a představit se musím asi jen angličtinářům. Ve škole působím jako učitelka už pátým rokem. Bože, ten čas opravdu neskutečně letí! Původem jsem ale mrazuodolná Šumavanda, takže mě i teď v zimě ve škole můžete vidat zásadně v tričku u otevřeného okna. Mimo školu mě můžete potkat taženou spřežením svých dvou čivav. Do redakce Bezevšeho jsem nastoupila teprve loňský školní rok. Snažím se pomáhat s korekturami. Vaše L.

Lenka Limberská

Ocenění pro BEZEVŠEHO

V úterý 1. prosince jsem byla s paní vychovatelkou a redaktorkou Lenkou Obergruberovou, spolužačkou a redaktorkou Kájou Brodinovou, údržbářem a čtenářem Jiřím Fochtem v Brně vyzvednout ceny, které získal náš školní časopis Bezevšeho. Když jsme dorazily na místo, prohlédly jsme si pár časopisů z jiných škol a šly si poslechnout úvodní řeč, která nás informovala o všem důležitém. Celé vyhlášení natáčela česká televize.

Poté následovaly workshopy. Každý si měl vybrat ten, který ho zaujme nejvíc, a odejít společně s kantorem do místnosti, kde už k tomu bylo připraveno všechno potřebné. Po ukončení workshopu byla přestávka na jídlo, dostaly jsme výborné bagety a pití. Po jídle jsme se přemístily do přednáškového sálu, kde byly vyhlášeny výsledky a předány ceny.

Náš školní časopis Bezevšeho získal 2. místo za obsah časopisu a 5. místo v kategorii Střežte školní časopis. Časopisů bylo přihlášeno 209, takže si myslím, že jsme dopadli velmi dobře.

WORKSHOPY jako součást vyhlášení soutěže školních časopisů

Měly jsme na výběr mezi šesti workshopy:

- 1) Příběh
- 2) Ingredience v časopisu
- 3) Mentální mapování
- 4) Jazyková stránka
- 5) Reportáže
- 6) Informace, komunikace

My jsme si vybraly Workshop Příběh. Strávily jsme tam dvě hodiny, naučily jsme se, co všechno příběh musí obsahovat, a také jsme jeden vymýšlely. Konkrétně jsme se zaměřily na žánr pohádky.

Naučily jsme se:

- Řeč vznikla před 100 000 - 1 000 000 lety.
- Příběhy vznikly tak, že si lidé vyprávěli různé věci mezi sebou a dostávalo se to dál a dál, až z toho vznikl příběh.
- Psát příběhy se dá naučit, musí se zkusit psát stále dokola a tím se zvýší úspěšnost v psaní příběhů.

■ Máme dva druhy autorů příběhů:

- 1) Systematici: zajímá je, jak je příběh napsaný - má větší úspěch.
- 2) Intuitivci: nezajímá je, jak je příběh napsaný, prostě píšou.

■ A co příběhy obsahují?

- 1) Postavy: charakter, vlastnosti, kapacita (schopnosti), motivace - jednání, akce, vztahy, logika
- 2) Prostředí:

Interiér = dům	Exteriér = svět
Zákony - porušení	Detaily - popis
Tajemství - zajímavost	
- 3) Téma
- 4) Děj - má svoji strukturu (scény):
 - a) komplikace, konflikt:
 - chtění, překážka: hrdina x hrdina, hrdina x prostředí, hrdina sám se sebou
 - b) situace
 - c) rozuzlení

A jak zněl první úkol? Popiš stručně pohádku.

- (Popelka, Červená karkulka, Jeníček a Mařenka, Šípková Růženka, Sněhurka)

Pracovali jsme společně ve skupince nad pohádkou Šípková Růženka:

- Královna nemohla mít dítě, král šel za zlou sudičkou, chtěl lektvar, ona mu ho dala pod podmínkou, že ji pozve na křtiny, král slíbil.
- Narodilo se dítě, křtiny, dvě hodné sudičky, zlá sudička, kterou král zapomněl pozvat, takže zaklela princeznu, že umře, třetí dobrá sudička kletbu zmírní, píchne se o trn, usne.
- Král nechal odstranit pichlavé věci, Růženka dospěje, zlá sudička jí donese růže, Růženka se píchne a usne s celým královstvím.
- Po sto letech přijde princ, políbí ji a celé království se probudí i s princeznou, vezmou se a žijí šťastně až do smrti.

Druhým úkolem bylo: Dokážeš popsat hlavního hrdinu, konflikt a rozuzlení?

Stručně ho popiš a ostatní budou hádat, co je to za film, knížku.

Moje práce: Na vlásku

- Hlavní hrdinka je unesena do věže cizí ženou, která se vydává za její matku.
- Později se ale rozhodne, že v ní nechce strávit celý život a tak uteče.
- Najde svou rodinu.

A třetí úkol? Vymysli svou pohádku.

- Postavy:
- 1) Princezna - chce krásného prince
 - 2) Drak - chce sežrat princeznu
 - 3) Čert - chce princeznu za ženu
 - 4) Babička - chce dědečka
 - 5) Víla - chce princeznu
 - 6) Zlobr - chce být krásným princem
 - 7) Trpaslík - chce poklad

Moje práce: Nesmyslná pohádka:

Žila byla princezna, která chtěla krásného prince. O kousek dál v lese bydlel osamocený a hrůzostrašný zlobr, který se chtěl stát krásným princem. Za domácího mazlíčka měl draka, který chtěl sežrat princeznu a jeho chovatelem byl čert, který toužil si princeznu vzít. Na okraji lesa

žila babička, která chtěla zpátky svého ztraceného dědečka. Jenže toho měla ukrytého ve svém vilím domě víla, která toužila stát se manželkou princezny. Víla měla schopnost převtělit se do těla druhého, možná proto unesla dědečka, věděla, že by jí princezna za ženu nechtěla.

Jednoho dne si princezna usmyslela, že pořádá královský bal, na kterém si najde svého krásného prince. Na bále se sešel zlobr, čert a víla převtělená do těla dědečka. Uprostřed úvodního tance se na parketě objevil drak, který se snažil sežrat princeznu, avšak tu zachránil zlobr, kterého sežral místo ní. Čert celý našťvaný, že mu chtěl drak sežrat princeznu, zabil draka a tím se stal pro princeznu vítězem i přesto, že nebyl krásný princ. Princezna se mu oddala a vzala si ho za muže. Jakmile se tak učinilo, zlobr se proměnil ve vysněného krásného prince a žil spolu šťastně až navěky. A co převtělená víla? Ta se našťvala natolik, až se jí podoba dědečka ztratila a babička objevila její tajemství. Zavřela vílu do sklenice a donutila ji, aby prozradila, kde dědečka skrývá. Víla tak učinila, slíbila, že už to nikdy neudělá, a žila spokojeně s babičkou a dědečkem až do konce života.

-Flexik-

Jedenáct zastavení s Romanem Winterem

Zdravím všechny čtenáře Bezevšeho. Jsem Šerly a chodím do prvního ročníku. Dozvěděla jsem se, že i náš třídní učitel, pan Roman Winter, v letošním školním roce má na Polygrafce premiéru. Rozhodla jsem se proto s panem učitelem udělat rozhovor a zjistit o něm něco víc.

Proč jste přišel právě sem na Polygrafku? Jak vás to napadlo?

Už dlouhá léta jsem velkým přítelem školy, dlouho se znám téměř se všemi svými současnými kolegy. Je to sympatická škola zvenčí i zevnitř, chtělo se mi sem. Moderoval jsem polygrafické maturitní plesy, účastnil jsem se učitelských akcí, takže mé působení v roli učitele na této škole bylo prakticky nevyhnutelné.

Pracujete nebo jste pracoval na zdrávce? Je to pravda?

Je to pravda. Sám jsem tam i studoval. Ještě než jsem dokončil fakultu, začal jsem tam s učením. Potom, co se zdrávka spojila dohromady s obchodní akademií, učil jsem víc na obchodce. Zůstal jsem tam nakonec víc jak pět let. Dodnes jsem si nechal nějakou tu hodinu na zdrávce.

Slyšela jsem, že jste pracoval v Agentuře Pondělí. Co vám tato práce přinesla?

Ano, pracoval. Rok a půl jsem se věnoval lidem s mentálním postižením ve službě podpora samostatného bydlení. Ti lidé bydlí úplně samostatně, jen k nim chodí asistent a pomáhá jim v jejich rozvoji, aby se ještě lépe začlenili do běžné společnosti. To byla moje práce. Hodně jsem si díky ní rozšířil obzory. Vyzkoušel jsem si věci a ocital jsem se v situacích, které byly pro mě nové. Byl jsem třeba několikrát u soudu nebo na policejním výslechu. Bylo velmi zajímavé pozorovat, jak lidé reagují na mé klienty, jak se vůbec společnost k těmto lidem staví. Vesměs to jsou dobré zkušenosti. Společnost se v tomhle nastěší už posunula. Zvykl jsem si na lidi s mentálním postižením, naučil jsem se s nimi lépe jednat, pochopit jejich omezení a potřeby a taky jsem vyzpozoval, že mezi těmito lidmi a určitou částí běžné populace je jen velmi tenká hranice.

Také vím, že hrajete divadlo. Jak dlouho? Podělte se o svůj herecký život.

Divadlo hraju už od svých patnácti let. Neskutěčně mě to baví. Vždycky mě přitahoval svět divadla. Jednak divadelní prostředí, které má pro mě stále takový nádech tajemství, a jednak samotné hraní. Nepřestává mě fascinovat ta možnost někoho rozesmát, dojmout nebo i roz-

plakat tím, že nějak jedná na jevišti. Pořád se snažím o to, aby postava, kterou hraju, byla co nejpřesvědčivější, uvěřitelná, aby se diváci nedívali na mě, ale na postavu, kterou představuju. To je pořád velká výzva. Být na jevišti s jinými lidmi, stále vnímat, co dělají ostatní, vzájemně si dávat prostor, to jsou pro mě zkušenosti, které si odnáším i do svého života. Stále objevuju nové možnosti, baví mě to. Práce na nějaké roli člověka nutí víc přemýšlet, jak vlastně lidé jednají v určitých situacích, co je k tomu vede, a to je velmi obohacující. Velkou zkušeností, nejen divadelní, ale i životní, pro mě byla dvouletá herecká škola v Duchcově, kam jsem jezdil ještě při studiu v Praze. Setkal jsem se s moc zajímavými učiteli i kolegy herci. Na herectví nás vedl Miroslav Moravec. Díky němu jsem pochopil, v čem vlastně herectví a jednání na jevišti spočívá. V Praze jsem si taky přivydělával jako kulisák v divadle V Celetné, tam jsem se poprvé setkal blíž s profesionálním divadelním světem a poznal i jeho horší stránky. Zároveň jsem měl brigádu v baletu Národního divadla. S bráchou a dalšími kamarády jsme tam dělali kompars.

Tuhle práci jsem měl možnost si ponechat i během učení. Asi tak jednou za měsíc jsem hned po škole sedl do auta, jel jsem do Prahy, zahrál si královskou stráž a jel jsem zase zpátky domů. Vydělal jsem si sotva na benzín, ale byly to skvělé zážitky. Pak to skončilo. Na komparzisty už nejsou peníze. V současné době máme s rumburským divadelním souborem Hraničář čerstvě po premiéře Čechovova Strýčka Váni, kde hraju vesnického doktora.

Vím, že hrajete v kapele. Jak se jmenujete? Na jaký hudební nástroj hrajete? O jaký žánr se jedná?

Hrál jsem už v několika kapelách. Pokaždé na klávesy. Někdy na jedny, někdy na dvojce. Teď zase jen na jedny. Naše kapela se jmenuje Café The Krym a pracovně svůj styl nazýváme přirozeným popem. Tvoříme vlastní hudbu, píšeme vlastní texty, máme za sebou studiové nahráv-

ky. Chystáme klip a koncerty. Někdy se snažím reagovat na politické a společenské problémy. Hlavně nás baví hrát a tvořit.

Co sport? Jaké sporty máte nejraději?

Mám rád sport obecně. Ale hlavně lehkou atletiku, plavání, lyžování, volejbal a sporty v přírodě. Jezdím na vodu a na čundry na kolech. Při studiu tělocviku jsem si vyzkoušel snad všechno, včetně synchronizovaného plavání neboli akvabel.

Máte ještě nějaké jiné zájmy?

Ještě rád čtu a píšu. Teď je na to nějak málo času, ale byly doby, kdy jsem psal hodně. Povídky, básničky, prostě co mě napadlo, i divadelní hry. Mám rozepsaných několik románů. Baví mě pracovat taky s videem. Podílim se na organizování různých akcí. To všechno mě baví. Je ještě hodně věcí, které bych chtěl zkusit. Teď je na radě jízda na koni.

Váš bratr a sestra procestovali půl světa. Co vy a cestování?

Já jsem zatím procestoval jen půlku Evropy. Rád stopuju, stopoval jsem týden co týden ze školy v Praze domů. Celoročně – i v mrazech. Na cestách Evropou jsem taky stopoval. Mám to tak ze všeho nejradši, vzít si jenom batoh nebo hodit brašny na kolo a jet. Spát kde se dá, čekat, co přinese další den. Je to dobrodružné a zábavné. Při nezávislém cestování navíc člověk mnohem lépe pozná cizí země a lidi, kteří tam žijí. Bohužel se stopem to začíná být problém, zejména na západ od nás. Je ale spousta dalších způsobů. Myslím, že jako součást svého cestování můžu počítat i více jak roční osobně poznávací pobyt

v Anglii. Strávil jsem krásný čas v Cambridge a v závěru jsem úplně sám vyjel na okružní jízdou podél britského ostrova až do Skotska. Rád bych se tam vrátil. Na spousty míst, kde jsem byl, se chci ještě podívat. Láká mě to samozřejmě i mimo kontinent. Mám spousty poznatků od svých sourozenců, kteří cestovali po světě souvisle dva roky. Je skvělé mít k cestování taky nějakého dobrého parťáka. Toho mám naštěstí ve své přítelkyni.

Jak to vše v jednom životě můžete stihnout?

Zatím se to nějak stihnout dalo. Sám se tomu někdy divím. Pravdou ale je, že jsem ve skutečnosti někdy moc nestíhal, kolikrát jsem byl v jednom kole. Ovšem už teď vím, že život je na to všechno krátký. Věřím, že život není jen jeden.

Jste třídní 1. S. Co si o nás myslíte? Jaká jsme parta z vašeho pohledu?

Jsem poprvé za svou učitelskou dráhu třídním. Zatím mám pocit, že jsem narazil na velmi dobrou třídu plnou zajímavých lidí. Vypadáte jako dobrá parta, jste slušní, féroví a takzvané sociálně inteligentní. Rád si s vámi povídám, zajímají mě vaše názory. Čtyři roky jsou dlouhá doba, může se hodně změnit, ale cítím, že máte společný dobrý základ.

Jak se vám líbí na Polygrafce? (Co kolegové, žáci, kolektiv,...)

Zatím se mi tu velmi líbí. Vždycky jsem chtěl být na zámku. Jsem rád, že můj kabinet je až ve třetím patře, mám tak víc pohybu. A být v kabinetu s panem Mackem a panem Svobodou je naprosto ojedinelý životní zážitek. Samozřejmě všichni kolegové jsou fajn. Je tu teplo, legrace, výborně se tady vaří. Jen v některých třídách by mohlo být víc klidu.

Na závěr bych chtěla panu učiteli poděkovat, že byl ochoten mi zodpovědět těch pár otázek. Jsem velmi ráda, že zrovna pan Winter je náš třídní. Má velmi zajímavý život a hodně, hodně skvělých zájmů.

-Šerly-

Už od minulého roku máme na Polygrafce novou paní kuchařku Blanku Dudkovou, která pro nás intráky vaří večere. Trochu jsem se obávala, kdo přijde, ale musím říct, že jsem mile překvapená, jaká to je skvělá ženská. Dá se s ní probrat úplně všechno. A tak s ní přináším rozhovor, abyste věděli i vy, co nejste na intru, kdo to vlastně je.

Rozhovor s naší paní kuchařkou

■ Mnohé bystré hlavičky možná napadne, jakou první otázku jsem paní kuchařce položila. Ne, milí čtenáři, paní Blanka Dudková opravdu není příbuzná Oldy Dudka.

■ Kdo vám doporučil práci na naší škole? Jak jste se o ní dozvěděla?

Dozvěděla jsem se o ní na úřadě práce, na pohovor sem přišlo hodně uchazečů, po výběrovém řízení, které jsem vyhrála, jsem sem nastoupila.

■ Co jste dělala předtím?

Celý život pracuji v gastronomii, byla jsem majitelka pohostinství.

■ Čím jste chtěla být, když jste byla malá?

Učitelka v mateřské školce nebo v jeslích.

■ Co se vám líbí na Polygrafce?

Pro mě je nejdůležitější to, že jsem mezi dětmi,

no vlastně mezi mladými lidmi. Jsem mezi nimi ráda.

■ Jaké máte záliby?

Ráda sportuju, chodím na procházky, tancuji, hlídám neteř a samozřejmě vařím.

■ Máte děti?

Ano, mám dceru Petrušku.

■ Jakou hudbu ráda posloucháte?

V podstatě vše, od polky až po modernu, hlavně podle nálady, poslouchám od všeho trochu.

■ Máte domácí mazlíčky?

Ano, mám dvě kočky.

■ Co nejraději vaříte?

Nic není problém.

■ Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo?

To je rodinný recept, jsou to chlupaté knedlíky se zelím a masem.

■ Jaké jídlo nesnášíte?

Nikdy bych nesnědla dršťkovou polévku!

■ Jaké bylo nebo je největší přání?

Hlavně abych byla zdravá. A teď jsem si splnila přání, zamilovala jsem se, v což jsem už nevěřila.

■ Mockerát vám děkuji za rozhovor.

Já také, už se těším, až si ho přečtu.

Tento rozhovor se mi moc líbil, byla velká legrace, užily jsme si to. O paní Blance jsem se dozvěděla, že nemá ráda závist, lhaní, falešné lidi, ale zato má ráda upřímnost, zábavu a taky to, že je pro každou legraci. Pokaždé, když přijdu na večeri, vidím usměvavou ženskou, která má pořád dobrou náladu a u ní i náladu zvednout, když vám je nejhůř. Přeji jí, aby to s námi vydržela i nadále a měla pořád výbornou náladu.

-taylor-

Polygrafka z pohledu inventáře

Je tomu již pár let, co jsem navštívil budovy učiliště poprvé. Od té doby se zde mnohé změnilo, učitelé se sedli, učitelky zkrásněly a to je konec příběhu. Nebo byste chtěli vědět víc? Dobrá tedy. Polygrafka prošla za dobu mého studia mnoha změnami. Chodby, jak je známe dnes, jsou prostorné a jsou tu lavičky a nástěnky. Ale nebylo tomu tak vždy, dříve tam stávaly sklady a chodby byly vcelku úzké. Automaty, které poskytují občerstvení, také nebyly samozřejmostí. Tyto nejsou první. Bohužel se mi zdá, že automat, který byl vykrádán studenty, byl zejména kvůli této skutečnosti vyměněn za automat, který okrádá studenty.

Na odborném výcviku to také bylo jiné. Například foto-lito mělo krásnou reprodukční kameru, velkou přes půl místnosti, vyvolávali jsme filmy a opravovali je ručně na prosvětlených stolech. Stejně stoly se pak nacházely i tam, kde je dnes CTP osvět, a tam se dělala ruční filmová montáž. V dílnách grafiků docházelo k postupné modernizaci dílen i hardwaru a knihařům odpadlo mnoho práce díky novějším strojům.

Nesmím zapomenout ani na domov mládeže, který prochází úpravami v poslední době. Máme zde LCD televizi, kabelový internet a nově také žaluzie.

Skoro si až říkám že je to až škoda, protože studentstvo si méně a méně váží práce druhých a nevidí komfort, který zde má. Je smutné vidat po škole zničené vybavení a poslouchat samou kritiku. Rok co rok jsou studenti drzejší, nevychovanější a hloupější. A nebo je to tím, že k nim já pomalu přestávám patřit a vidím svět očima dospělých.

-CHARLIE-

Den otevřených dveří 10. 12. 2015

Ve čtvrtek 10. prosince 2015 se u nás na Polygrafce uskutečnil Den otevřených dveří. Letos jsem byla u této akce poprvé a mile mě to překvapilo. Těšilo mě, že jsem mohla říci, jaké to je na intru, a prezentovat celkově naši školu. Abych nezapomněla, skvěle naši školu reprezentovali učitelé. Moc se mi to líbilo, mám dobrou zkušenost do dalších let.

1. Co od naší školy očekáváš?
2. Jak ses o naší škole dozvěděl?

Sára Bernartová

1. Až dodělám školu, tak budu mít jistou práci.
2. Přes přítelkyni mého bratra.

Matěj Bielik

1. Očekávám vzdělání v grafice.
2. Dozvěděl jsem se o ní od kamaráda.

Matěj Staněk

1. Očekávám to, že bude dobrá.
2. Znáám tu školu od kamaráda.

Petr Židek

1. Myslím, že tu dostanu dost zkušeností.
2. Říkali nám o ní na základce.

Petr Mareš

1. Snad, že to bude dobrá škola.
2. Od své ségry a kamaráda.

Nikola Johnová

1. Že se tu naučím novým věcem.
2. Díky své kamarádce.

Karel Líčko

1. Pracování v grafických programech a podobně.
2. Dozvěděl jsem se o ní na burze škol v Liberci.

Sára Jiroušková

1. Chci jít na tuto školu, protože mě baví fotit a dělat grafiku.
2. Koukala jsem na internet a našla jsem vás tam.

Nikol Porazilová

1. Že se naučím více pracovat s počítačem a programy, také mě láká přispívání do časopisu.
2. Řekla mi to kamarádka.

Karolína Štěpánková

1. Chtěla bych dělat grafiku a pak mít dobré platové podmínky.
2. Paní učitelka a spolužáci.

Šimon Koukal

1. Ani nevím, ale rád bych se sem dostal.
2. Hledal jsem na internetu vhodnou školu.

Jan Šach

1. Zajímá mě grafika a práce s počítači
2. Dozvěděl jsem se to od kamarádky.

Lukáš Fiedler

1. Moc mě zajímá tiskařina.
2. Od kamaráda, který mi vaši školu doporučil.

Veronika Petrová

1. Zajímá mě vaše vyučování, doufám v lepší práci s PC.
2. Řekla mi to kamarádka.

Ilona Faitová

1. Zajímá mě práce s počítačem, větší vzdělání v úpravě fotografií.
2. Internet a škola.

Petra Čechová

1. Naučí mě něco, co neumím, práce v grafických programech.
2. Od rodičů.

Kateřina Řičicová

1. Ani nevím, ale chtěla bych se naučit v grafických programech a tak.
2. Od kamarádky Káji.

Lucie Vajsová

1. Abych uměla pracovat v grafických programech.
2. Kamarádka mě na tuto školu přivedla.

Barbora Matičková

Barbora Matičková

1. Chci se naučit pracovat v grafických programech.
2. Na základní škole.

Tomáš Valenta

Tomáš Valenta

1. Zajímají mě věci kolem tiskárny.
2. Ve škole, rodiče a tak všeobecně.

Celkově tento den hodnotím skvěle, výborně jsme si popovídali s učiteli, bylo to uvolněné. Moc se mi líbila spolupráce celého týmu, jak jsme se doplňovali, pomáhali si. Děkuji všem, co se na tom podíleli. Byl to skvělý den.

-taylor-

Vedení školy děkuje redaktorům, kteří se podíleli na zdárném průběhu dne otevřených dveří, a fotografe Lucii Jedličkové za skvělou fotodokumentaci.

ANKETA**První pocity na intru**

I letos tomu je tak, že k nám přišli noví prváci, jak do školy, tak i na intr. Proto jsem se rozhodla je vyzpovídat. Nechtělo se jim do toho, ale nakonec jsem je přesvědčila, aby mi odpověděli.

- 1) Jak se ti zvykalo na intr a jeho pravidla?
- 2) Jak se ti tu žije?
- 3) Co se ti na intru líbí a nelíbí?

Marek Abt, 1.S

- 1) Na intru je to easy, nezvykl jsem si ani moc.
- 2) Je to tu fajn.
- 3) Líbí se mi tu holky (smích). Nelíbí se mi internet, je strašně pomalý a padá.

Asad Asaad, 1.S

- 1) Pravidla v pohodě, jsou podobná jako doma.
- 2) Bydlím na intru rád, naučím se zodpovědnosti.
- 3) Líbí se mi, že jsem na intru sám, mám svůj klid, prostor a volno... Ale nemám rád, že většinou blbne wifi.

Michal Simmer, 1.A

- 1) Na intr jsem si zvykl, ale na pravidla moc ne.
- 2) Tak žije se tu fajn.
- 3) Líbí se mi tu všechno, teda až na pravidla (smích).

- 1) Zvykání bylo krušné, na něco jsem si zvykl a na něco ne.
- 2) Je to tu fajn.
- 3) Jsou tu fajn lidi, nelíbí se mi studijka.

Lukáš Chour, 1A

- 1) Na intru se mi zvykalo dobře, hlavně s pomocí nových kámošů, a na pravidla taky, až na úklid a vynášení koše.
- 2) A na intru se mi žije líp než doma, je tu lepší pohodlí a volnost.
- 3) Na intru se mi líbí svoboda, volnost a hlavně konečně rychlý internet. Ale nelíbí se mi, že tu není klid a nemůžu si sem vzít kolo.

Zdeněk Kuba, 1A

- 1) Zvykla jsem si celkem dobře.
- 2) Jo, je to dobré.
- 3) Líbí se mi atmosféra, všichni jsou kamarádští, ale nelíbí se mi sprchy a záchody, které mají pokoje za klubovnou.

Markéta Podobská, 1A

-taylor-

Zpátky na místě činu

Jsou tomu už dva roky, co jsem se slzami v očích opouštěl tento ústav. Tenkrát v maturitním oboru jsem to tady miloval a byly to nejlepší časy, které už se bohužel nevrátí. Osud však moc dobře věděl, jak mám Polygrafku rád, a tak mi do života naservíroval jedno velké překvapení. Jsem zpátky! A ve velkém stylu. Jsem ve zkráceném jednooborovém programu pro lidi, kteří ještě nechtějí pracovat a hodil by se jim k maturitě výuční list z jiného oboru. Já jsem na Polygrafce odmaturoval v oboru polygraf a teď dělám tiskaře. Z počátku jsem měl trošku obavy a respekt, ale nakonec svého rozhodnutí pro tiskařinu nelituji. Vlastně jsem se vrátil do svého druhého domova. Polygrafku jsem zbožňoval a zbožňuji ji stále. Vracení se mi vzpomínky na doby minulé, kdekoli se ve škole nacházím. Zároveň mám obrovskou radost, že se vnitřní prostory za dobu mé nepřítomnosti velmi zvelebily. Automat na jídlo, na kávu, dveře oddělující dolní chodbu od té horní a spousta dalších vychytávek včetně interkomů tady za mého minu-

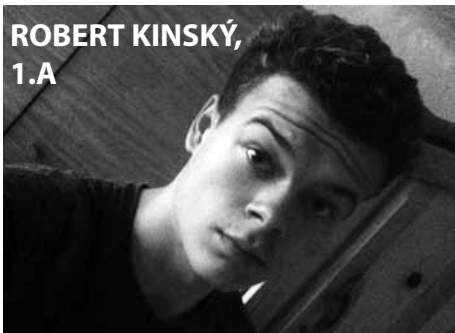
lého studování nebyla. A važte si toho, protože vám díky tomu není na chodbě u jedničky zima, a když si zapomenete svačinu, tak si ji bez problému můžete koupit. Ještě před dvěma lety toto všechno byla těžká science fiction a takový luxus jsme zkrátka k dispozici neměli. Tehdy jsem byl hrdým členem redakce Bezevšeho. Bylo to skvělé. Měli jsme silnou a stálou redakci, zápal pro práci, vyhrávali jsme neustále nějaké soutěže a jezdili si pro ocenění, fanynky nám ležely u nohou. Nejprve jsem byl znám jako Disco Stue, později jsem si nechával říkat jen Disco. Doba se ale změnila a já jsem vhozen do úplně nové redakce a vlastně jen na malou chvíli. Teď jsem „zkrácený tiskař“ a příští školní rok už tady nejspíš nebudu. I když... nikdy neřikvej nikdy! A tak díky těmto okolnostem už nejsem Disco, jakým jsem býval – hvězdný novinář s vysokými ambicemi a chutí šplhat po lukrativním kariérním žebříčku kdesi u New York Times. Teď budu znám pod novým jménem Tisko. Je to logické, protože to je podobné staré prezdívice a zároveň to odkazuje na mé současné učení. Líbí se vám můj nový pseudonym? Můžete pro něj hlasovat na mé znovu obnovené webové adrese www.sexypetr.cz. Pomalu se s vámi loučím, drazí čtenáři, a doufám, že vám přinesu kvalitu a zábavu a že mou práci odměníte časem, který vložíte do přečtení mých článků. Mějte se, ahoj!

-Tisko-

ANKETA

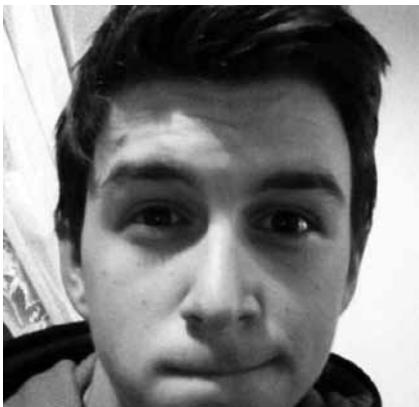
Tvoje první kroky na Polygrafce

1. Proč ses rozhodl/a jít právě na Polygrafku?
2. Jaké byly tvé první dojmy ve škole a na odborném výcviku?
3. Co se ti tu líbí nebo naopak nelíbí?
4. Vrátil by ses na základku?
5. Jak se ti líbí na intru?

ROBERT KINSKÝ,
1.A

1. Protože je to blízko mého domova.
2. Trochu jsem se bál třídy, ale potom jsem si zvykl a je vše dobré. Na odborném výcviku mě to velice baví, čekal jsem to horší.
3. Nemůžu nic vytknout, všechno se mi tu líbí.
4. Ne, rozhodně nikdy.

PETR NEUMANN, 1.S

1. Protože mě baví kreslení a práce na PC.
2. Praxe je tu supr, je tam sranda a nenudím se tam. Škola jako taková je super, je tu dobrá nálada a fajn učitelé.
3. Líbí se mi tu, že máme celkem dlouhou odpolední přestávku a můžeme jít ven, ale zase se mi nelíbí dlouhé odpolední praxe do osmi večer.
4. Jen kvůli kantýně.

ASAD ASAAD,
1.S

1. Chtěl jsem být poblíž babičky, aby nebyla sama. Jinak tuhle školu jsem dostal jako návrh, šli jsme sem s kámošem.
2. Mé první dojmy byly divné, přijde mi to tu lehké. Až na tu fyziku, ta je o něco těžší, než jsem nečekal.

3. Líbí se mi ten systém tady, dobrá škola, skvělý intr, bez problémů... Jsem spokojen.
4. Ne.
5. Na intru jsem spokojený, velice se mi tu líbí. Je tu dobrý kolektiv, i když občas se někdo s někým pohádá, ale jinak dobré. Dokázal jsem na intru i uklízet, i když jsem byl nepořádný a vše za mě uklízela mamka. Na intru se mi velice líbí. Škoda, že spolubydlíci odešli a jsem na intru sám, jinak paráda. Bydlet sám tě naučí se osamostatnit a být zodpovědný, což se mi daří. Doufám.

CHRISTINE SIEBEROVÁ,
1.S

1. Na Polygrafku jsem se rozhodla jít proto, že mě baví práce s grafikou a s fotkami.
2. Moje první dojmy na odborném výcviku byly, že tam nevydržím tak dlouho sedět.
3. Nedá se říct, že by se mi tady nic nelíbilo.
4. Na základku bych se vrátila jenom kvůli kolektivu, který jsme tam měli.

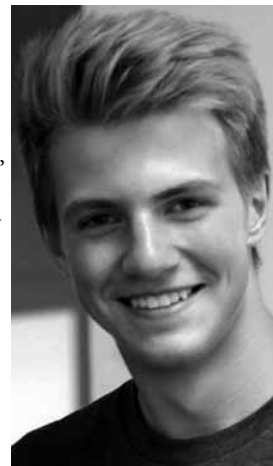
ANETA REMEŠOVÁ, 1.A

1. Baví mě práce s počítači.
2. Škola i odborná praxe se mi líbí.
3. Líbí se mi tady všechno, není nic, co by se mi nelíbilo.
4. Asi už ne.

MAREK SVOBODA,
1.S

1. Pro Polygrafku jsem se rozhodl, protože korespondovala s mými zájmy, a na základě doporučení.
2. Zprvu jsem byl překvapen, že střední škola není o tolik těžší, než jsem očekával. Věděl jsem, co mám od odborného výcviku očekávat, tudíž mě nijak zvlášť nepřekvapil a velmi mně baví.
3. Líbí se mi, že škola není velká a s učiteli se dá vyjít. Žádná negativa jsem zatím nenašel.

ZDENĚK RŮŽIČKA,
1.S

1. Protože mě baví práce s grafickými programy a slyšel jsem, že je to přátelská škola, což je pravda.
2. Docela jsem se bál, ale postupem času šel strach pryč a na OV jsem se těšil už od doby, co mě vzali na tuto školu.
3. Zatím není, co bych vytkl, vše super.
4. Asi ne.

ŠÁRKA MAKOVSKÁ, 1.S

1. Byla to nejbližší škola, která mě už od začátku zajímala. Na dni otevřených dveří se mi tu moc líbilo. A tak tu jsem.
2. Škola mi ze začátku připadala ohromná. Ale teď, když už to tu máme skoro všechno prochozené, tak už mi tak ohromná nepřijde.
3. Zatím se mi tu líbí asi všechno.
4. Ani ne. Jsem moc ráda, že už jsem na střední škole.

ANKETA

Uteklo to jako voda aneb Čeká nás maturita 2

*Klepe, klepe na dveře
zkouška jedna nemilá.
Učíme se „pocitivě“,
blíží se nám matura!
Stužkování už máme za sebou,
přípravy na ples jsou v plném proudu,
starosti nad hlavu a učení hroudu.
Podzimní únava, vánoční stres,
nejednou zjišťuju,
začít se učit musím již dnes.*

Básnička nám to popsala tak, jak to je. V mém okolí už i ti největší lajdáci berou knížky do rukou a snaží se dohnat, co se dá. Snaží se našprtat se různé poučky a odborné výrazy. Jiní by tento rok nejradši prospali, čehož si někteří učitelé nejspíš už všimli. Já osobně už se postupně učím nějaký ten pátek, ale největší boj svádím právě s odhodláním. Víím, že moc času nezbyvá, a taky, že bych se z tohoto faktu neměla zbláznit. Proto místo toho, abych na sebe byla naštvaná, co všechno ještě neumím, snažím se mít radost z toho, co už ano. Můj názor je zkrátka takový, že nejdůležitější je být v klidu a zachovat si chladnou hlavu.

1. Už ses začal/a připravovat na maturitu?
2. Jak se před ní cítíš?
3. Na kolik procent jsi si jistý, že to zvládneš?
4. Co by podle tebe mohlo fungovat jako úplatek?
5. Čeho se nejvíc bojíš?
6. Máš nějakou radu, kterou bys dal budoucím maturantům?

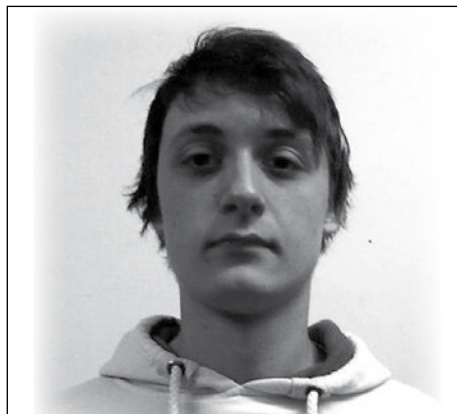

DOMINIK BUDSKÝ

1. Na maturitu jsem se zatím nezačal nijak extra připravovat. Učím se víc odborné předměty a se zbytkem začnu na začátku nového roku.
2. Už teď mám z maturity noční můry a stažený žaludek. Ale tak strašně to snad nebude.
3. Uvádět čísla, na kolik procent jsem si jistý, nechci... Prostě to dát musím.
4. Tak to vážně nevím. Kdyby byl zkoušející pan Macek, zkusil bych ho uplatit flaškou Tulamorky (smích). U ostatních učitelů nám nezbude asi nic jiného, než maturitu pocitivě zvládnout.
5. Nejvíce se bojím asi ústní zkoušky z češtiny.
6. Učte se na Polygrafce v průběhu celých čtyř let, ať se toho nemusíte před maturitou učit tolik.

TOMÁŠ RYS

1. Zatím nějak ne, pořád si říkám, že svaťák to jistí.
2. Já ani nevím, asi bych se měl cítit špatně.
3. No, no ... Když to dal i můj nejmenovaný spolubydlící (Olivka), tak musím taky.
4. Mám v plánu se tam rozbrečet, snad to zabere.
5. Jednoznačně sloh, to bude pro mě peklo.
6. Asi jediná rada, která na to existuje, je, aby se učili. Nic víc neporadím.

ROMANA LUKÁŠOVÁ

1. Víím, že bych měla v nejbližší době začít, ale bohužel tomu tak není. Myslím, že se učení po novém roce nevyhnu.
2. Abych pravdu řekla docela nervózně. Byla bych nejraději, kdybych to už měla za sebou.
3. Jistá si nejsem vůbec. Bojím se, jak to vlastně dopadne. Každopádně se budu snažit dát do zkoušek maximum a výsledek se uvidí.
4. To vůbec netuším, ale asi žádný fungovat nebude. Ale pokud by se nějaký našel, určitě by se mi hodil.
5. Nemám přímo konkrétní předmět, ale je tam pár otázek, ve kterých si nejsem vůbec jistá.
6. Nebuďte líní jako já a učte se už teď, pak se to během půl roku dohnat nedá.

ELIŠKA MORAVCOVÁ

1. Už jsem si něco málo vypracovala, ale zatím nic extra. Budu muset víc zabrat.
2. Jsem poslední dobou hodně vystresovaná, nemůžu spát, bojím se.
3. Tak padesát na padesát, prostě buď a nebo.
4. (smích) Jako pro učitele? Tak to netuším! Čokoláda?
5. To je jednoduché, že jsem tu byla 4 roky úplně zbytečně.
6. Lepší je učit se celé čtyři roky a ne se na to vykašlat tak jako já a pak se poslední měsíce bát...

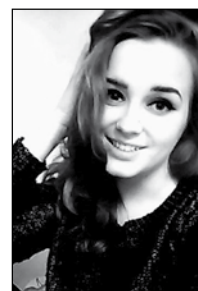

PATRIK RULC

1. Ještě ne, ale snažím se k tomu dokopat.
2. Cítím nervozitu, ale dělám všechno proto, abych si zachoval chladnou hlavu. (Patrik nejspíš umí číst myšlenky autorky.)
3. Na takových osmdesát procent, musím myslet pozitivně.
4. Pár Masaryků jim tam podstrčím. (Toho najdete na pětitisícovce.)
5. Nejvíce se bojím anglického jazyka.
6. Učte se líp a hlavně dřív než já.
-No stress. Stay Paťo

Tak to vidíte, maturanti se neshodnou na ničem, až na otázky týkající se maturity. Všichni se bojíme, všichni se snažíme dohnat, co se dá. Někteří z nás to jen hold berou trochu hůř, někdy je prostě nešilet zatraceně těžké.

-Layly-

Báječná zkušenost

Vybraní žáci školy se v listopadu zúčastnili zájezdu do Anglie nebo Rakouska. Já byla jednou z těch, kteří měli možnost podívat se do rakouského Lienzu. A tak jsme 16. listopadu brzy ráno vyrazili s přečpanými kufry a dokonale nachystanými svačinami.

Cesta autobusem byla dlouhá a náročná, i přes to jsme si ale vychutnali krátkou návštěvu města Salzburg. Do penzionu jsme dorazili na večeri. Vyčerpaní jsme si vybalili a šli si po zásluze odpočinout. Ráno stálo rozlepit rozespálá očka, odtáhnout závesy a mohli jsme vidět velkolepé Alpy, které se hrdě tyčily kolem celého městečka. Po snídani nás čekalo prvních pár hodin učení a musíme se pochválit, všem nám to krásně šlo. Poté jsme zavítali do lanového centra, kde si dobrovolníci mohli vyzkoušet lézt po ska-

lách. My méně odvážní nebo více líní, jsme se alespoň pokochali krásou tamních vodopádů. Po večeri jsme hráli různé společenské hry s paní učitelkou. Dny utíkaly. Učení, výlety do města, exkurze a túry nám přibývaly a čas trávený v penzionu se rychle krátil. Když jsme se všechno potřebné naučili a splnili úkoly, dostali jsme certifikát. Věděli jsme, že návrat domů se neodvratně blíží.

A tak jsme nadýchání horského vzduchu vyrazili zpátky do Čech. Cestou jsme se stihli zastavit také v muzeu ve městě Spittal an der Drau (Museum für Volkskultur).

Myslím, že za všechny mohu říct, že se nám výlet moc líbil a náramně jsme si ho užili. Děkuje se za tuto nezapomenutelnou možnost. Podívat se na pár dní do ciziny je vždy osvěžující a poučné. Obzvláště když jsou kolem vás krásy Rakouska. Těšíme se na další podobné zpestření výuky. Bylo to super!
-Danča-

Jazyková škola v Heidelbergu

Nejen studenti, ale také naši učitelé měli možnost rozvinout svoji schopnosti na jazykovém kurzu pro pedagogy. Do zahraničí se podívala i paní učitelka Limberská. Zeptali jsme se jí proto na pár otázek.

Proč a za jakým účelem jste tam vlastně jela?

Jako němčinářka jsem byla vybrána vedením školy, abych se zúčastnila jazykového pobytu v Heidelbergu. Cílem kurzu bylo zdokonalit se v jazyce. Navštěvovala jsem tedy dva týdny jazykovou školu. Výuka probíhala každý všední den celé dopoledne a myslím, že mi to opravdu hodně dalo.

Kde jste byla ubytovaná a jak se vám tamní prostředí líbilo?

Ubytovaná jsem byla v hostitelské rodině. Než jsem se dozvěděla, u koho vlastně budu bydlet, dělala jsem si legraci, že určitě skončím u nějakých Turků. Nechci tím říct, že bych měla jakékoli předsudky. Naopak, obdivuji jejich pohostinnost a vřelost. Víím ale také, že turecké rodiny bývají velké a hlučné, což není můj šálek kávy. Informační leták jazykové školy však sliboval poznání německé kultury v ryze typické německé rodině. Takže jsem bydlela v ryze turecké rodině. Bylo to ale úžasné, moc jsme si rozuměli a ty dva týdny utekly jako voda.

Existuje nějaký zážitek, na který vzpomínáte nejraději, nebo něco, co se vám líbilo ze všeho nejvíce?

Určitě jsem poznala spoustu úžasných nových lidí. Kromě členů hostitelské rodinky to byli především spolužáci z jazykové školy. Nikdy nezapomenu na děvčata z Kazachstánu a Japonska, která se mě ujala hned první den a vše mi vysvětlila a ukázala. S nimi jsem poprvé navštívila japonskou restauraci a jedla mořské řasy. Výrazně se tak zlepšil můj styl jedení hůlkami, i když pořád připomíná komické číslo béčkového zábavného pořadu.

A je naopak něco, na co ze svého pobytu vzpomínáte nerada?

Vůbec nic mě nenapadá. Snad zdlouhavé cestování přeplněnými tramvajemi v samotném Heidelbergu. Ale to je to poslední, co by mi kazilo krásné vzpomínky.

Děkujeme paní učitelce za skvělé odpovědi.

-Danča- a -Káta-

ANKETA Jazykový kurz v Rakousku

Některých žáků, co se také zúčastnili jazykového kurzu v Rakousku, jsem se zeptala na dvě krátké otázky. Na co z návštěvy Rakouska vzpomínají nejraději? A co se jim nejvíce líbilo? Sama za sebe mohou říct, že vybrat pouze jeden ze zážitků je náročné. Věcí, které jsme zažili a stálo by za to je vyzdvihnout, je opravdu mnoho.

Tomáš Hospodka, 3.S:

V Rakousku jsem si ze všeho nejvíce oblíbil jídlo. Jejich kuchyně je prostě úžasná!

Jana Debnárová, 3.S:

Nejraději vzpomínám na společné zážitky, co se odehrály na pokoji. Třeba na to, jak mi hned první den vypadávala z postele prkýnka a všichni se mi smáli! Líbilo se mi vše. Jak škola, tak i odpolední program.

Daniel Popyk, 2.S:

Nejvíce se mi líbilo muzeum, protože bylo velice přínosné. A rád vzpomínám na filmové večerní chvíle.

Petra Žanknerová, 4.S:

Co si vybavím, když se mě někdo zeptá na Rakousko? Vybavím si chvíle strávené s lidmi, se kterými jsem se smála od rána do večera, hlavně s děvčaty z pokoje. Chybí mi ta bezkonkurenční příroda, ten relax, klidně bych si zopakovala lezení po stěně. Těch pár dní bylo suprových a já jsem ráda, že jsem měla tu šanci, být tam.

Valerie Čechová, 3.S:

Nejradši vzpomínám na to, když si Anička omylem rozbila mobil a zároveň lustr na pokoji. Jinak není nic, co se mi líbilo nejvíce. Celkově to bylo super!

Anička Lišková, 3.S:

Jasná volba! Lezení po skalách! Sama bych si to nikdy asi nevyzkoušela, a i když to nebyla zrovna žádná převratná výška, bylo to super! Také, ačkoliv mě to překvapuje, se mi líbil i výšlap ke kostelu ten poslední den. Samozřejmě výhled na hory, jídlo a užitý čas s kamarády.

Marcela Kvízová, 4.S:

Nejvíce vzpomínám na lezení po skalách. Z toho jsem byla opravdu nadšená a moc se mi to líbilo. Dokonce mě to nadošlo tak, že bych se tomu chtěla do budoucna věnovat.

Bylo to úžasné. Děkuji ještě jednou všem dotazovaným za bezvadné odpovědi.

-Danča-

DOPIS Z RAKOUSKA

*Zdravíme vás z Rakouska,
dojeli jsme po kouskách.
Půlka z nás se ztratila,
Limberská z nás šlela.
Křičela jsme v pr.li,
hlavně, že jsme dojeli.
Za chvíli se budem vracet,
Danča s Tomem budou zvracet.
Vzali od nás kinedril,
drželi se ze všech sil.
Moc jsme si to užili,
půl hotelu rozbili.
Máca, Petra, Anča, Jana,
Danča, Valča, Tomáš, Dan,
Petr, Tom.
Zdravíme vás z alpských hor.*

Jak jsem se najednou ocitl v Anglii

Je sobota 14. listopadu a moje přítelkyně od rána plaší, co všechno si má s sebou zabalit do Anglie. Pořád se strachuje, aby nic nezapomněla. Já jen sedím na gauči a sleduji ten mírný zmatek před odjezdem. Tíše závidím, že se tam podívá. Představuji si, jak by to bylo úžasné, kdybych mohl také jet. Do Anglie bych se přeci strašně rád podíval. Ale to jsem ještě netušil, co se v ten den stane.

Už se pomalu blížil čas odjezdu a já si začal připravovat věci domů. Slíbil jsem mamce, že jí budu o víkendu pomáhat s vymalováním pokoje. Čas uběhl jako voda a já odvážím svou drahou polo-
vičku k Polygrafce, odkud má s ostatními vyjždět. Sotva jsme zaparkovali před školou, už nás vítal pan učitel Stránský, který nás poslal na chvíli do školy, než přijede autobus. Seděl jsem se všemi v učebně, kde si povídali o tom, jak se už těší na trajekt a do metropole Anglie. Já jsem tam jen tíše seděl a záviděl jim tento úžasný výlet. Do učebny po chvíli přišel pan Stránský, který oznámil, že je třeba se přemístit ven, protože tu autobus bude za pár minutek. V tu dobu jsem ještě netušil, co by se mohlo stát. Sešli jsme dolů před školu, kde stály paní učitelka Limberská s paní učitelkou Šabatovou. Pozdravili jsme se a začali si povídat. Když najednou paní Šabatová zavtipkovala a říká mi, že se v autobuse uvolnilo jedno místo, jestli náhodou nechci odjet s ostatními. Tak jsem také s humorem odpověděl, že klidně pojedu.

V autě mám zbalenou tašku na týden. A v tom momentě na mě paní učitelky vytřeštily oči a ptaly se mě, jestli si dělám srandu, nebo mám vážně sbalené nějaké věci. Když jsem jim řekl, že vážně nežertuji, zjišťovaly, zda jsem plnoletý a zdali by mě pustili rodiče pustili. Neváhal jsem ani vteřinku popadl jsem telefon a zavola mamce a spíš jsem jí oznámil, že pojedu do Anglie, než abych se ptal (smích). A pak to vzalo rychlé obrátky. Paní učitelky popadly telefon, jedna volala do cestovky, druhá panu řediteli. Vyřizovaly vše potřebné, abych mohl odjet. Rychle jsem běžel pro auto, přeparkoval jsem na dvůr, přeházal věci z batohu do tašky a do toho jsme s paní Limberskou vyřizovali pojištění. Prostě se během chvíle můj život otočil o tři sta šedesát stupňů a teď sedím s ostatními v autobuse kdesi v Německu poblíž Dortmundu a jedu do Anglie!

-Dom-

Pět dní v Anglii

Deset studentů Polygrafsky mělo možnost zúčastnit se zdarma pětidenního jazykového kurzu v Anglii. Bezevšeho vám přináší krátkou zprávu z této výpravy.

PŘED ODJEZDEM

V duchu si již plánuji, kam si v autobusu sednu, abych měl v noci dostatek prostoru a pohodlí ke spánku. Na poslední chvíli si máma vzpomene přibalit mi polštářek (v tu chvíli mi samozřejmě přijde naprosto zbytečný). Den předtím proběhl v Paříži, přes kterou projíždíme, atentát, tudíž se jeden student kvůli obavám rozhodl nejít. Avšak náhodou měl jiný student, který přivezl svou přítelkyni ke škole, také sbalené věci na týden (i přesto, že nebyl vybrán ani jako náhradník), takže díky flexibilitě jeho a učitelů se mohl zúčastnit kurzu on. Odjíždíme v plném počtu. Náhdera.

ODJEZD

Když jsme si našli poslední místa v přeplněném autobuse, ve kterém nečekaně seděli studenti z dalších čtyř škol, autobus se rozjel. Vzduch v autobuse pro některé dost ztěžknul, když jsme si někdy po půlnoci uvědomili, že se dnes spát nebude. Nepohodlné sedačky, hluk zrudněných studentů a pravidelné noční přestávky autobusu znemožnili spánek i nejotlejší. Ti, kteří neměli polštářek, se jen podivně křivili ve snaze najít polohu, při které by bylo možné usnout. Nuda nás nutí seznámit se se spolucestujícími.

Noví přátelé z autobusu

PRVNÍ DEN

Ve tři hodiny ráno přestupujeme na trajekt. Lidé mění barvy. Když ale vystoupáme na palubu a ve vzduchu poletují mračna kapek uvolňujících se z vln narážejících do boku lodí, na všechny nepříjemnosti zapomenou. Ráno přijíždíme do města Margate, kde budeme bydlet. Vystoupíme hned u pobřeží, takže všichni míříme na pláž prohlédnout si moře. Ihned poté nás průvodce místo vytouženého odpočinku po bezesné noci netrpělivě vede na prohlídku města a na výstavu umění v místní galerii. Večer čekáme, až si nás vyzvednou naši hostitelé.

Naše hostitelská rodina

lé. Jako v ruletě sledujeme postupně příjíždějící auta a každý doufáme, že „ten v tom mercedesu bude určitě nás“. Po příjezdu do domácnosti jsem padl bez večere do postele.

Naše třída, pátá zleva je naše učitelka Dominique

DRUHÝ DEN

Ráno jsme šli na naší první hodinu angličtiny v místní škole. Byli jsme rozděleni do skupin po zhruba deseti lidech podle schopností a každá skupina dostala svého učitele. Po třech hodinách, skládajících se hlavně z různých komunikačních her a procvičování gramatiky, jsem byl nadšený ze způsobu výuky. Díky tomu, že bylo potřeba mluvit s vyučujícím anglicky, a díky různým hrám se každý zapojil. Poté jsme jeli do Canterbury a po prohlídce tohoto romantického města a jeho památek jsme měli rozchod na hlavní ulici. Zjistili jsme, že v Anglii je vstup do galerií a jiných veřejných budov většinou zdarma. Ulice jsou plné domků s cihlovou fasádou, což vytvářelo nezaměnitelnou atmosféru. Seznámili jsme se také s cenami. Pro srovnání: sandwich stojí v bistru kolem 5 - 7 liber (200 - 300 Kč), krabička cigaret stojí 10 - 20 liber (400 - 800 Kč).

Naše skupina u Buckingham palace

TŘETÍ DEN

Vynechali jsme školu a hned zrána míříme do Londýna vzdáleného asi 120 kilometrů. Kvůli času vidíme většinu památek pouze z autobusu. A že jich je. Poté navštívíme například Buc-

kinghamský palác nebo Oxford street (nákupní ulice), kde máme rozchod. V tu dobu byl v Londýně částečně snížený provoz, což bych opravdu nepoznal. Na každých dvaceti metrech byl k vidění stánek nebo obchod s londýnskými kčiči a suvenýry. Díky nerespektování pokynů průvodce se mi samozřejmě podařilo ztratit, ale naštěstí jsem se dostal na místo srazu včas.

ČTVRTÝ DEN

Je to druhý a zároveň poslední den ve škole a poté nás čeká cesta do Rochestru, kde jsme zhlédli místní zříceninu hradu. Na hlavní ulici jsem si dal kávu a v místní cukrárně nakoupil domů dárky. Cestou do Margate jsme v autobuse vyzkoušeli typické anglické želé fazole, kde má v balíčku polovina fazolí příchutě jako například limetka, čokoláda nebo tutti frutti a druhá polovina například plenky, zvrátky nebo tráva. Je jen o náhodě, kterou si vyberete. Ještě druhý den cítím v krku pachutí plenek.

Prohlídka supermarketu

PÁTÝ DEN

Po ranním příjezdu do Doveru byla většina z nás po pěti napěchovaných dnech vyštavená, takže při výstupu na kopeček k Doverskému hradnímu komplexu skupina studentů začínala rezignovat, ale nakonec jsme úspěšně postoupili až k hradu. Tam jsme strávili víceméně celý zbytek dne. Procházkou autenticky vybaveným hradem s úžasným výhledem na celé přístavní město a vojenskými tunely pod celým komplexem jsme zakončili rozchodem na jedné z pěších zón, kde většina z nás zakotvila v místním typicky anglickém McDonaldu. Díky získaným novým přátelstvím utekla cesta zpět mnohem rychleji.

-Simi-

STUŽKOVACÍ VEČÍREK TŘÍDY 4. S

V pátek 27. listopadu 2015 se ve zdejší známé Konírně konal náš Stučkovák. Když se mě pak doma ptali, jaké to bylo, odpovídala jsem jen velmi stručně: „Komedie hadr...“ A měla jsem k tomu pádný důvod, vše se připravovalo na poslední chvíli. Nejspíš bych si to měla nechat pro sebe, ale třeba díky tomu si na to dají ostatní třídy pozor.

Znáte to, když něco plánujete s více lidmi a na jejich rozhodnutí pak závisí další rozhodnutí a jde to díky tomu celé do kopru? Tradá, tady to máme!

Jako vždy na některé věci bylo přece ještě dost času. Nakonec se stihly až ten den nebo den před. O tom, že ke stučkování patří šavle nebo meč, ví snad každý, ale to, že má mít třída připravený nějaký program, proslov, hudbu nebo výzdobu, o tom se nevědělo, na to se zapomělo. My všeznalcí jsme si mysleli, že se jedná pouze o poklidný večer, kam se donesou chlebíčky, pustí se nějaká hudba a zúčastnění si spolu pod opojným vlivem alkoholu pokláboší. Zase špat-

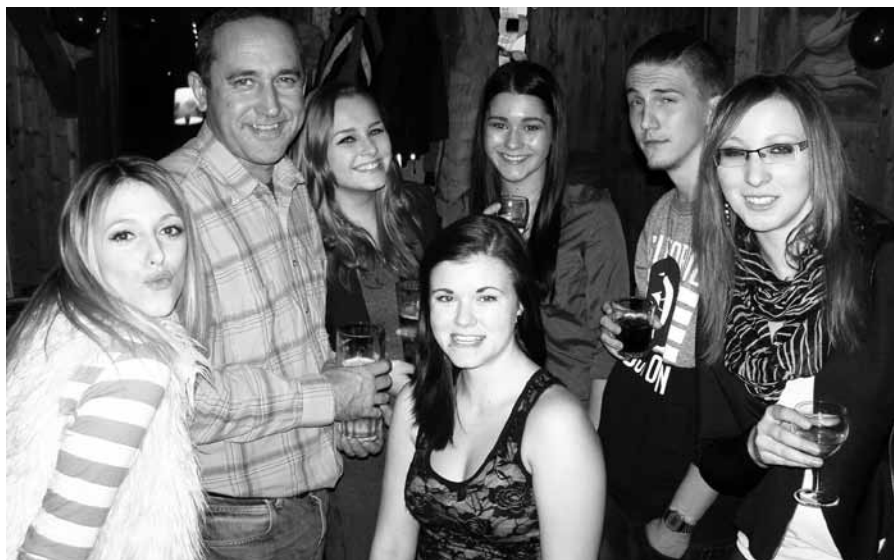
ně! A tak jsme den předtím narychlo stříhali krepák a snažili se vymyslet výzdobu. Co se týkalo programu, měli jsme jen záložní plán v podobě her, na které stejně nedošlo. Proslovu se ujal třídní bavič a kašpar Ondřej Otáhal, který nezklamal, jeho proslov byl originální a snad ani nikoho neurazil.

Přes všechny počáteční neúspěchy dopadl prý stučkovák dobře, ale až nepřírozně v klidu. Třída překvapila nejen učitele, ale i sama sebe. Když touto lží oklamali učitelský sbor, rádoby dospělí řádili, ale to až v ranních hodinách. (Samozřejmě až na výjimky, ale to už si nechám pro sebe.)

-Layly-

aneb VŠECHNO NA POSLEDNÍ CHVÍLI

Znovu a stále stejně dokonalá exkurze v GZ Média Loděnice

Dne 25. listopadu 2015 se nám naskytla příležitost navštívit jednu z největších českých tiskáren a asi největší polygrafické zařízení u nás. GZ MEDIA je celkem unikátní firma v celosvětovém měřítku. Kromě polygrafických zakázek se zde lisují i gramofonové desky a v tomto odvětví nemá v Evropě konkurenci. Vinylové sběratelské klenoty si kousek od Prahy nechávají zhotovit světoví interpreti. GZ MEDIA dále nabízí služby snad ze všech oborů polygra-

fie. Lidé pracují na nejmodernějších strojích a roční obrat činí prý až dvě miliardy korun. Po velkém areálu čítajícím několik budov nás provázal příjemný pán v nejlepších letech, ale na jeho funkci si již nevzpomínám. Ze začátku nám nabídl z úhledné dřevěné krabičky čokoládové kaštiny. Věřím, že z podobné krabičky nabízí významným klientům kubánské doutníky, které společně bafají při podepisování velmi drahé zakázky. V poledne jsme byli firmou

pozváni na oběd. Podával se kuřecí vývar a vynikající svičková. Po téměř třech hodinách, kdy jsme prolezli snad každý kout výroby, nás čekal odjezd zpátky do Rumburka. Cesta mikrobusem byla celkem snesitelná, ale také chladná. Všem studentům polygrafky do budoucna určitě exkurzi doporučuji. Uvidíte polygrafickou výrobu, která je skutečně moderní, drahá a v nejbližších letech dost možná lepší neuvidíte.

-Tisko-

Třetí ročníky na výletě

Ve středu 9. prosince se všechny třetí ročníky zúčastnily výletu do Drážďan. Navštívili jsme Deutsches hygiene-museum (muzeum o člověku) a centrum města.

Protože v muzeu bylo hodně škol a návštěvníků, nemohli nás pustit po menších skupinkách a bez učitele. Chodili jsme tedy všichni společně. Viděli jsme například výstavu módy nebo skleněného člověka, jak se vyvíjí lidský plod, nervová soustava, nemoci a spoustu zajímavých věcí o našem těle. Překvapilo mě, že v muzeu pracují i Češi.

Poté jsme jeli do centra města, abychom se podívali do barokního zámeckého komplexu Zwingeru. Z výkladu paní učitelky Limberské jsme se dozvěděli něco málo o Augustu II. Silném, který dal příkaz ke stavbě. Za jeho vlády vznikly také dva kostely: evangelický Frauenkirche (kostel Panny Marie) a křesťanský Hofkirche (dvorní kostel - Katedrála Nejsvětější Trojice). Podívali jsme se do Hofkirche, kde se mohlo fotit. Je velmi impozantní a krásný a vypadá, jako by ho postavili včera. Ve Frauenkirche byla zrovna bohoslužba, proto jsme dovnitř nemohli. Za druhé světové války byly Drážďany vybombardovány a nejen tento kostel byl kompletně zničen. Roku 1994 započala jeho nová výstavba a byly použity některé původní černé pískovcové kvádry, které krásně kontrastují s novými žlutými. Byla to moc hezká podívaná.

Prošli jsme dva trhy, jeden historický a druhý tradiční. Na historickém trhu jsme mohli slyšet tradiční vánoční hudbu, viděli jsme historického kováře a tradiční zboží v dřevěných stáncích. Dostali jsme rozchod, a tak mnozí nakupovali. Mně se výlet moc líbil. Jsem ráda, že jsme nakoupili dárky, ale také jsme se dozvěděli něco málo o historii tohoto města. Během těchto několika hodin jsme poznali Drážďany moderní, ale i historické.

-Šmudla-

VANOČNÍ DEN

Rok se s rokem sešel a na Polygrafce se opět slaví Vánoce. Na různých stanovištích probíhá oslava svátků trochu jinak, ale všude panuje stejně příjemná atmosféra. Žáci se poslední den před prázdninami rozloučili besídkou ve své třídě a poté si mohli vybrat ze čtyř nabízených aktivit. Mohli jsme jako každoročně vyrábět z papíru, jít na prohlídku betlémů do muzea a Lorety, zapívat si nebo sportovat. Na odborném výcviku bylo také příjemně, jedlo se cukroví, povídalo, tiskaři dokonce zpívali koledy (podívejte se na školní facebook, najdete zde videozáznam, stojí zato).

Všechny tyto aktivity nás naladily na kouzlo Vánoc. Každý rok se těšíme na skvělou atmosféru, kdy můžeme i ve škole vdechovat sváteční náladu plnými doušky. Skvěle nás naladí na prázdninový odpočinek, který si zaslouží nejen všichni zaměstnanci školy, ale také my studenti!

Děkujeme za příjemně strávený čas, za který vděčíme všem, co pro nás tento den trpělivě a s láskou, organizují. Doufáme, že si ho všichni náležitě užili a že si každý z těchto společně strávených chviliek odnesl krásné zážitky. Těšíme se na příští rok. Přejeme krásné Vánoce a šťastný Nový rok všem!

-Káťa- a -Danča-

ANKETA Co nakupují polygrafáci k Vánocům?

Blíží se Vánoce a já mám opět to samé dilema jako loni. Co koupit svým blízkým pod stromeček? Nechci dopadnout jako minulý rok a shánět dárky na poslední chvíli.

1. Kdy a kde nakupuješ vánoční dárky?
2. Co od tebe tví blízcí dostanou?
3. Jak jsi na tyto dárky přišel/a, inspiroval/a ses někde?
4. Co by sis přál/a najít pod stromečkem?

ZDENĚK HORÁČEK

1. Dárky zásadně nakupuji na poslední chvíli. Nemám nijak určité místo, kde.
2. To se neříká.
3. Vždycky nakupuji podle své představy.
4. Letos doufám v novou brankářskou masku.

ŠÁRKA MINÁŘOVÁ

1. Vánoční dárky začínám nakupovat koncem listopadu a začátkem prosince. Ovšem někdy i na poslední chvíli. Každý rok jezdíme s kamarádkou nakupovat do nákupních center v Liberci nebo v Praze a přitom si užíváme vánoční atmosféru.
2. Nějakou tu kosmetiku a poukaz na masáž. A hlavně věci, které je potěší. Nakupovat se teprve chystám, takže budu sama překvapená, co koupím.
3. Na tyto dárky přicházím postupně. Tak nějak nenápadně si všímám, co členové rodiny momentálně potřebují.
4. Popravdě sama už delší dobu přemýšlím, co si přát. Asi nějaké maličkosti. Radši pozoruji ostatní, jak rozbalují dárky, a jsem nadšená, když se jim líbí. Hlavně si přeji ať se sejdeme pohromadě jako každý rok. Všem tedy přeji krásné svátky a hodně rodinné pohody.

VALERIE ČECHOVÁ

1. Snažím se v půlce prosince něco shánět, ale jak kdy se mi to vydaří. Většinou jezdím do větších měst a tam nakupuji s kamarádkou.
2. Tak to je otázka, na kterou nedokážu odpovědět, protože to sama nevím.
3. Budou to dárky narychlo jako každý rok.
4. Vyroženě nic si nepřejí, všechno, co potřebuji, už mám a potěší mě všechno.

ONDŘEJ OTÁHAL

1. Vánoční dárky nakupuji obvykle pár dnů před Štědrým dnem, většinou zajedu s kamarádem do Liberce. Několikrát se stalo, že jsem brouzдал po internetu a objednával věci. Jenže nedávno jsem měl cestu do Ústí nad Labem, tak jsem nakoupil tam.
2. Tátovi jsem koupil džínovou vestu, kterou jsem mu objednal z internetu, tak doufám, že mu bude. Mamča má ode mě voňavku. Mladší sestře jsem koupil takovou žůžovou mikinu a té starší košili, kterou jí asi ukradnu.
3. Nechal jsem se inspirovat na internetu a hlavně, když jsem procházel obchody. Jelikož mám celkem živou představivost a nakupoval jsem víceméně jen oblečení, dokázal jsem si všechny v tom oblečení představit.
4. Já už snad všechno mám, ale nepohrdnu penězi nebo nějakým oblečením. Jsem zvědavý, co to bude.

-maky-

Střední škola a brigáda naráz

Už od druhého ročníku jsem si říkala, že by bylo dobré, kdybych si našla nějakou brigádu a začala se pomalu stavět na vlastní nohy. Někdo si říká, že je to moc brzy, ale když se nad tím člověk tak zamyslí, čím dřív, tím líp. Brigádu jsem si našla ve třetím ročníku, pár měsíců před koncem školního roku. Nastoupila jsem do obchodu (Tesco), kam chodí většina studentů. Jako přivýdělek ke škole dobré, tak proč to nezkusit. První měsíc byl těžký, než si člověk zvykl celý den opravdu fungovat. Nejdřív několik hodin ve škole a poté až do večera v práci. Jediné pozitivum na tom bylo, že to byl konec školního roku a nebylo to ve škole tolik obtížné. Pak tu byly prázdniny, a tak to pro mě byla hlavně brigáda. Ačkoliv mě mrzelo, že se nemohu tolik vídat se svými přáteli, brala jsem brigádu jako hodně důležitou. Uplynul první měsíc prázdnin, půlka druhého a já si tak stále říkala, že to ještě zkusím a zůstanu tam. Neustále jsem myslela na to, že jsem ve třetím ročníku také zvládala obojí najednou. Jenže na to nejdůležitější jsem tak trochu zapomněla, na maturitu. Září bylo ještě snadné a vše jsem zvládala. Jenže poté to na mě začalo postupně doléhat. Škola, práce, učení, škola, práce, učení. Čím více se to opakovalo, tím více na mě začala padat únava a ztrácela jsem čas na učení, které je pro mě obzvláště v tomto ročníku důležité. Jenže člověk stále myslí na to, že jsme plnoletí, tak proč si říkat o každou korunu rodičům, když už si můžeme přivydělat sami. Samozřejmě se to na mých známkách podepsalo, ale budu se snažit to vylepšit a hlavně napoprvé odmaturovat. Stále jsem v Tesco. Už sedm měsíců. Snažím se zvládat jak školu, tak i brigádu. I když to je opravdu obtížné a není to žádná procházka růžovým sadem. Ale pokud něco chceme, musíme pro to něco udělat. Jediné, co mohu k tomu ještě dodat, je, že nic nedáte za to, když to zkusíte a půjdete do toho. Za zkoušku nic nedáte a odejít můžete kdykoliv.

Nikola Opltová, 4.S

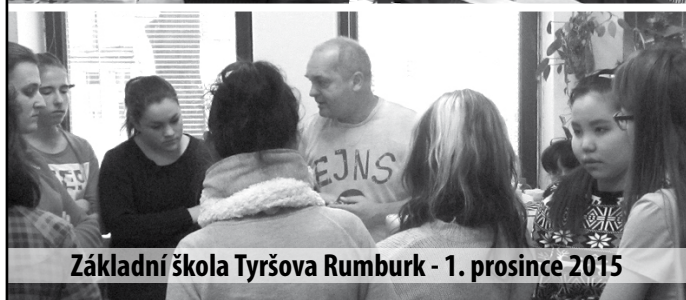

Žáci 9. tříd ze základních škol u nás absolvovali odborné

V letošním školním roce, stejně jako v předešlých, organizovala naše škola tematické exkurze pro žáky ze základního školství zaměřené na zpracování polygrafických výrobků. Díky tomu si mohli devátáci uvědomit, jak často se s těmito výrobky (letáky, prospekty, učebnice, knihy, noviny, časopisy, ale třeba i obalová technika) setkávají v každodenním životě. Žáci tak mohli vidět skutečnou předtiskovou přípravu na platformě Mac včetně zhotovení tiskové formy metodou CTP, tisk na počítačově řízeném ofsetovém tiskovém stroji, průmyslové zpracování v dokončovací výrobě, ale i ruční knihařskou výrobu. *-iša-*

Základní škola Jiříkov - 12. listopadu 2015

Základní škola Tyršova Rumburk - 1. prosince 2015

Základní škola Krásná Lípa - 19. listopadu 2015

Po příchodu na Polygrafku nás přivítal ředitel školy pan J. Uher a zástupce pro odborný výcvik pan I. Šabata, který se nám také celou hodinu věnoval. Provedl nás hlavně učebnami, kde probíhá praktická výuka, a tak jsme mohli vidět přímo „v akci“ žáky této školy, ať už šlo o přípravu materiálů pro tisk nebo o samotný tisk (konkrétně Rumburských novin). Prošli jsme i částí školy, kde jsou klasické třídy, ve kterých probíhá teoretická výuka, viděli jsme jídelnu, někteří vyzkoušeli školní automat s občerstvením. Všichni jsme byli nadšení, získali jsme informace o jedné škole, už víme, kde nám poradí v případě váhání a nejistoty. A i přes nepřízeň počasí, cestou tam jsme totiž dost zmokli, se nám exkurze líbila a radíme ji k těm vydařeným.

Převzato ze webu Základní školy Krásná Lípa

Základní škola Tyršova Rumburk - 8. prosince 2015

exkurze na téma Jak se zhotovují polygrafické výrobky

Základní škola Dolní Podluží - 25. listopadu 2015

Základní škola U Nemocnice Rumburk - 4. prosince 2015

Základní škola U Nemocnice Rumburk - 10. prosince 2015

Základní škola U Nemocnice Rumburk - 3. prosince 2015

ROZHOVOR PROVONĚNÝ CIZINOU

Je to poměrně nedávno, co nás spolužačka EMČA KOROLUSOVÁ na chvíli opustila. Vydala se totiž prozkoumávat svět. Zavítala rovnou do velké Ameriky. No, kdo by se tam nechtěl podívat? Sepsaly jsme tedy společně krátký rozhovor, abychom vám tuto krásnou zemi alespoň malinko přiblížili.

Kdy jsi navštívila Ameriku a z jakého důvodu? U koho jsi bydlela?

Tak do Ameriky jsem jela měsíc před koncem školy, přesněji 3. června a návrat byl 6. července 2015.

Ameriku jsem navštívila z více důvodů. Ale hlavní je ten, že to je kus jiné země, kam se jen tak někdo nepodívá. Má rodina mi nabídla výlet na druhou stranu Země, a tak jsem ani chvíli neváhala. I přesto, že jsem jela úplně sama, nikoho jsem neznala a můj anglický jazyk nestojí za řeč, Amerika mě lákala (dodnes za tu příležitost rodině a všem ostatním moc děkuji).

Bydlela jsem u našich známých, které konkrétně zná spousta let má babička Eva Ranšová, a hlavně díky ní jsem tuto možnost měla. Bydlela jsem u dvou postarších žen, jmenovaly se Debbie a Elizabeth. Bydlely v Indianapolis, což je nádherné a upravené místo. Doprovázely mě všude po Americe kromě cesty zpátky do ČR a splnily mi sny.

Co všechno jsi viděla a navštívila? Je nějaký silný zážitek, který bys chtěla vyzdvihnout?

První, co jsem viděla, bylo město New York, ve kterém jsem musela přestupovat. Letěla jsem z ČR devět hodin (tohle bych si nezapokovala). Tam jsem byla ze začátku pouze jednu noc, ovšem nezapomenutelnou. Elizabeth mě doprovázela už z ČR, a tak byla většina věcí kolem mě lehčí, až na to, že jsem jí rozuměla asi každé osmé slovo. Přespaly jsme v luxusním hotelu Hilton, který je proslavený v Americe i ve světě, a opravdu byl nádherný.

Druhý den jsme letěly do Indianapolis. No, zařídit si letenku s Elizabeth byl celkem adrenalin a měla jsem strach, že si pošlu kufry někam jinam. Naštěstí jsme to zvládly a po dvou hodinách v letadle už nás vítala na letišti Debbie. Indiana je neskutečná, je to krásné uhlazené město, kde vše sedí a ladí, všichni mají stejně

posekaný trávník, stejné domy a v ulicích žádné ploty. V centru jsou nádherné domy i silnice, zkrátka nemám co vytknout. Je to nepopsatelné a v ČR na takové místo těžko narazíme. Další místo, co jsem navštívila, byla Yowa. Debbie a Elizabeth se totiž velice zajímají o sklo a nejvíce o české sklo, co se vyrábělo v Novém Boru. Jela jsem tam s Debbie a její přítelkyní (bohužel, jméno mi vypadlo) za lidmi, kteří se také velmi zajímali o české sklo. Všichni znali moji babičku a byli udivení z mého českého jazyka. Strávily jsme tam přibližně týden a navštívily různé muzea a všichni mi

ukazovali zajímavosti z Yowy. Nejlepší bylo to, že v Yowě existuje česká restaurace. Opravdu jsem se nad tím zasmála a dala jsem si svíčkovou omáčkou s brusinkami (my ji umíme líp). O pár týdnů později jsme navštívily na moje přání Detroit. Byl to můj sen a splnil se mi.

Detroit je na tom velmi špatně, co se týče zaměstnanosti nebo kriminality. Tudiž, Elizabeth s Debbie se mě bály tam zavést. Ale věděly, jak moc si to přejí, a nechtěly mě zklamat. A jak možná všichni vědí, mým celoživotním idolem je Eminem, Rabbit, SlimShady (vlastním jménem

Marshall Bruce Mathers III). Ten se v Detroitu narodil a prosadil se mezi černošskou populací. Stála jsem na místě, kde bydlel jako malý. Jeho rodný dům však už nestojí. Ale klepala jsem se ze smíšených pocitů. Co byl ale vrchol celé Ameriky, bylo to, že jsem jela i k jeho aktuálnímu domu. Vystoupila jsem z auta a spustily se mi slzy v plném proudu, smála jsem a křičela česky: „No to není možné, proboha, ježíši!“ Zvonila jsem na něj, ale asi mi nechtěl otevřít nebo nebyl doma, nevím, ale bylo to neskutečné a dodnes mám husí kůži, když si na ten moment vzpomenu.

Posledním místem byl opět New York, kudy jsem letěla při cestě domů, a strávila v něm tři dny. Je to sen spousta lidí a ani se nedivím. Empire State Building, ostrov Elis, Statue Of

Liberty (Socha Svobody) Time Square, Broadway, Manhattan, Central Park, pomník spadlých „dvojčat“... Neuvěřitelné! Všude jsem chodila a měla otevřenou pusku dokořán, lidé na mě podivně koukali, ale stálo to zato. Den co noc neskutečný ruch. Zkusila jsem si i zastavit taxi, skvělý pocit, připadala jsem si jako Američanka. Bydleli jsme u kamarádky Debbie kousek od Broadwaye. Mohla jsem se podívat na vystoupení na Broadwayi, ale lístek stál 200 dolarů, což je v českých korunách 5000 Kč, tak jsem to odmítla. Ale už jen jít po New Yorku, nemám slov, všichni někam pospíchají, všichni si nesou v ruce kafe a telefonují. Kousek od našeho místa, kde jsme bydleli, byl obchod, který nikdy nezavřel. Prostě celý pobyt v New Yorku byl nepopsatelný.

Jaké z navštívených míst se ti líbilo nebo tě nějak zaujalo nejvíce?

Nejvíce se mi líbil Detroit a Time Square. Detroit byl můj životní sen a doufám, že ho navštívím znovu. Zaujal mě i z důvodů problémů. Nikdy nezapomenu. Time Square je druhé nejlepší místo v Americe, které jsem viděla. Několik bloků za sebou jsou ve dne v noci billboardy, reklamy, veliká loga, obrovské mrakodrapy, úspěšní lidé a žádná silniční pravidla. Všude obchody, všude lidé, co mě zdravili a chtěli mi něco prodat. Na ulicích lidé, co zpívali, převlékali se do kostýmu Sochy Svobody, všelijak tancovali. Prostě jiný svět.

Chtěla by ses v budoucnu přestěhovat do Ameriky a žít tam? Liší se nějak česká kultura nebo lidé od těch amerických?

Žít bych tam asi někdy chtěla zkusit. Co se týče lidí, jsou velice přátelší, o moc víc než v České republice. V každé restauraci se číšník představí a je velice milý. Supermarkety jsou tam

obrovské, takže i uvnitř je vše obrovské. Mají levnější jídlo a pití, benzín i oblečení. Bohužel, pro Čechy je to ještě dražší než v České republice. Určitě bych se chtěla vrátit, nikdy nezapomenu! Děkuji i škole, že mi to umožnila!

Děkuji Emě za odpovědi a krásné fotografie.

-Danča-

VYHODNOCENÍ SOUTĚŽE BEZEVŠEHO VE SVĚTĚ!

V minulém čísle BZV jsme otiskli fotografie, které pořídili naši čtenáři na různých místech světa. Jednalo se opět o překvapivé snímky. Neuvěřitelná místa a úžasné nápady. Všem, kteří zareagovali a vyfotili se s BZV, velmi děkujeme. A jak to dopadlo? Nejvyšší počet hlasů a na 1. místě se umístily 3 snímky, které získaly rovný počet hlasů: Minnesota - USA (Kubesh Park) - autorem Marek Winter, New York - Socha Svobody - USA - autorkou Ema Korolusová, Pod hladinou - autorem Dominik Budský. Všichni 3 autoři vítězných snímků získávají velkou čokoládu. Stačí zajít do kanceláře zástupkyně ředitele. Dobrou chuť a mnoho dalších nápaditých fotografií.

Jestlipak jste si, čtenáři, všimli, že i v tomto čísle najdete nové snímky, kdy se čtenáři vyfotili s časopisem? Tyto fotografie zařazujeme do 3. kola této soutěže. **SOUTĚŽ POKRAČUJE A VY SE FOŤTE A ZASÍLEJTE FOTOGRAFIE**, které pořídíte na svých cestách. Uzávěrka soutěže je 31. května 2016. Fotografie zasílejte na bezevseho@sosmcp.cz. -ŠA-

● Ěmeke ● Marek ● Klára

● MEZI

● KONTINENTY

8

Cestování indickým vlakem

To je zážitek sám o sobě a kdo v Indii nejel vlakem, jako by tu nebyl. Začíná to koupením lístku a tomu předchází poměrně složitá procedura. Dá se to sice zařídit jednodušeji přes agentury, ale to si také připlatíte. My razíme cestu co nejlevněji a s tím je také spojena větší na našich příhod. V Kalkatě na nádraží kupuju naše první jízdenky. Obrovská hala je přečpaná k prasknutí, všichni polehávají na zemi a mezi nimi korzují nosiči a policisté s dřevěnou holí nebo samopalem. Také jsou tu žebřáci. Nápis jsou v hindí, bengali a angličtině. Doptám se na cestu k místu, kde se kupují lístky. V prvním poschodí. Tam je sice plno okének, ale u každého stojí obrovský chumel přeřvávajících se Indů s knírky a kalhotami do zvonů. Rozhodně to není fronta! Ta se zformuje, jen když se objeví policajt a tyčí zabouchá do podlahy a zařve. Jen co ale zmizí, fronta se změní zase v chumel, ve kterém je velmi těžké se prosadit. U některých okének je mň lidí, ale to jen proto, že jsou určena kon-

krtním osobám. Například ženám, bojovníkům za svobodu, osobám s handicapem... Někdy bývá i přepážka pro cizince, to tady ale nevidím, tak se stanu součástí jednoho chumlu a tlačím se s ostatními. Po docela dlouhé době se protlačím k okénku a křičím své požadavky jako ostatní. Mezitím i ostatní pokřikují to své a cpou do okénka ruce s penězi připravenými na jízdenku. Celou situaci stěžuje hluk větráků nad hlavou, protože je tu pořádné vedro. A navíc, protože je zrovna obvyklá asi tříhodinová pauza, kdy nejde proud, tak ještě někde opodál řvou agregáty, aby tu vůbec něco fungovalo. Po chvilce si s pánem v okénku vyjasníme, že musím k jinému okénku pro jakýsi formulář. Naštěstí všichni pracovníci drah mluví anglicky, je to spojovací řeč pro celou Indii podobně jako hindština. Na začátku pobytu v Indii je téměř nemožné odhadnout, co znamenají všechna ta jejich gesta, která tak hojně používají. Nekývají hlavou ano a ne, tak jak jsme my zvyklí. Spíš dělají hlavou takovou malou osmičku, jako když se vyráběl pejsek, co se dával do auta a při sebemenším pohybu vrtěl lehce hlavou do stran. Někdy také hlavu ukloní na jednu stranu. Ale co to znamená v tu chvíli, nevím, a tak odcházím lehce zmaten. U dalšího okénka se za nějakou dobu procpu chumlem až k pánovi za přepážkou, aby mi řekl, že jsem u špatného okénka a poslal mě zase do jiného chumlu. Co se dá dělat. Nakonec dostanu formulář. Moc se v tom nevyznám! Číslo vlaku, jméno vlaku? Kde to mám vzít? No tak aspoň vyplním, odkud a kam a kdy, a vrhám se do víru chumlu u vyhlédnutého okénka. Konečně se propracuju ostrými lokty až k pánovi za přepážkou.

On si tam doplní údaje o vlcích a dá mi jízdenku s tím, že ale není zatím jasné, zda můžeme jet. Jsme prý na čekacím listu. Víc se nestačím dozvědět, protože ostatní, jak viděli, že jsem dostal lístek, systematicky mě odtlačili s pokřikováním svých požadavků. Každý se totiž tlačí úplně dopředu s tím, že se jen jde

rychle na něco zeptat. Zpravidla to moc rychle není! Já jako cizinec v tomto moc šancí nemám. Nezbyvá, než se zeptat někoho jiného. Poslední, co mi řekli, je, že se mám zeptat zítra. Vyhlédnu si vzdělaně vypadajícího Inda, což se tady pašná poměrně jednoduše. Prostě je trochu jiný a hlavně necíví jako ostatní! Někdy se takový člověk přijde zeptat i sám od sebe, zda nepotřebujete pomoc, což je milé. Dozví se, že jsme na tzv. Waiting listu, to znamená, že máme sice zapláceno, ale jet můžeme, jen pokud jiní odřeknou. Před námi je ale asi dalších sto dvacet lidí! Uklidňuje mě, že v Indii je celkem běžné, že nic není tak, jak se zdá, a vše je možné. Lidé na poslední chvíli odřikají ve velkém ze všemožných důvodů. Tak uvidíme.

Vracím se za Klárou přes údajně nejvytíženější most na světě. Taky to tady podle toho vypadá. Velmi hustá doprava. I mezi pěšimi se sotva procpu. Z toho čekacího listu moc moudří nejsme. Nezbyvá než čekat. Znovu nám jeden Ind vysvětluje, že je to naprosto běžné, že hodně cestujících na poslední chvíli odřekne. Necháváme tomu volný průběh.

V našem ubytování těsně pod střechou je šílené vedro. Ve sprše teče jen teplá voda. Není se kde zchladit. Ani větráček. A přitom je období začátku monsunu. A skutečně, během chvíle se zatáhne a spustí se takový liják, že se i trochu bojíme. Nad námi lítá střecha, která není řádně připevněna, a z okna pozorujeme, jak někteří Indové vyběhnou ven jen v sarongu a sprchují se chladivou vodou z nebe. Děšť spojený s větrem je velký zážitek. Je příjemně dýchateľno, není tak dusno a lehce se ochladilo. Přišly neuvěřitelné přívaly deště se silným větrem. Naproti na střeše mají vyvěšenou vlajku. Není to od nás daleko, ale už ji díky prudkému lijáku ani nevidíme. Ještě stačíme zaznamenat, že z jiného domu se urve docela velký kus střechy a odlétá někam v dál. Nechtěli bychom být tím, komu přistane na hlavě, a doufáme, že naše chatrná střecha to vydrží. Po pár minutách je po všem! Už zase vidíme vlajku, ale už to není vlajka, jen pár cárů látky, jen podle barev lze soudit, že to asi byla vlajka.

Druhý den chceme v místní směnárně proměnit cestovatelské šeky v amerických dolarech, ale mají nějakou podivnou praktiku. Nejdřív nám dají USD a pak teprve ty promění na indické rupie. Mazané! Zaplatí se dvakrát poplatek. Dělají to tak všude, kde se ptáme, takže asi jiná cesta není. V jiných zemích s tím nebyl problém. Ještě jedna věc nás zarazí. Chceme si v našem ubytování nechat do odpoledne batohy (mají na to speciální místnost). Ráno v deset se totiž už musíme odhlásit, abychom nemuseli platit za další noc. Jenže za uložení chtějí asi jen o dvacet rupií méně, než za cenu za pokoj! Nechtějí ani slyšet o smlouvání. Když pohrozíme, že půjdeme jinam, tvrdí, že všude mají stejné ceny. Jdeme si to prověřit. A opravdu. Nikde nechtějí slevit ani o deset rupií. Tak rezignujeme. Jsme naštvaní a zase je vedro k zalknutí. Jedu zase trajektem na nádraží. Stále nevědí, zda budeme moct jet. Pořád musíme čekat. Že to budou vědět nejspozději čtyři hodiny před odjezdem. Vracím se pro Kláru a spolu jedeme na nádraží. Dobrá zpráva. Místo se pro nás uvol-

V hale indického nádraží

nilo. Nemáme žádný oficiální papír v ruce a tak jsme stejně lehce nervózní, jestli to opravdu platí. No jo, opravdu. Na každém vagónu je seznam pasažerů. V jednom z nich jsou i naše místa. Je to lůžkový vůz. Máme prostřední a horní lůžko v uličce. Zatím ještě nevíme, zda je to výhoda, nebo ne. Ještě že jsme malí a vejdemo se tam i s batohem. Ten si dáme pod nohy a brašnu s důležitými věcmi pod hlavu. Ale zas tak se nám nedaří roztahovat. Indové si k nám hbitě dávají zavazadla a všemožné harampádí, sedají si k nám děti i dospělí. Vlak se zaplní tak, že máme sotva prostor na dýchání. Neuvěřitelně, že v tom všem se daří prodejcům všeho možného procat se sem a tam. A to dokonce s horkým čajem nebo polévkou. Jsou tak obratní, že to nevylijí! Upoutávají pozornost všech kolem. Cizinci asi jezdí jinými třídami. Nekoukají na nás nenápadně, naopak zírají, div jim nevypadnou oči z důlků. To je pro nás novinka. To je specialita Indie. Lidé vám nedají absolutně žádný prostor a odstup. Doslova na vás čumí z bezprostřední blízkosti! A to nejsme žádní blondá-

V indickém vlaku je vždycky narváno

ci nebo třeba dvoumetroví.

Všechna lehátka jsou takto obšancovaná. Není nám jasné, jestli mají všichni lístek, ale rozhodně počet osob mnohonásobně převyšuje počet lehátek! Později zjišťujeme, že bychom i my mohli jet s naším lístkem na čekací listině. Jen bychom si neměli kam sednout či lehnout. Na stojáka by to šlo. A nebo jako všichni ostatní bychom se někam nacpali. Říkáte si, že je to nefér, že jedni zaplatí a druzí si pak sednou na jejich zarezervované místo? Ano, ale to jen do doby, než přijde průvodčí nebo poldové. Ti jsou obrovskou autoritou a hned zjednájí pořádek. Obzvláště pro nás cizince. Hned nechají vyklidit naše lehátka jen pro nás. I když říkáme, že třeba děti tam můžou sedět dál, nechtějí ani slyšet. Když odejdou, vše se srovná do pořádku tak, jak to bylo předtím. Jiná situace je večer. Když se rozhodnete jít spát a jste dost důrazní, všechny můžete vykázat. Jenže ne vždy je to tak jednoduché. Jsme na lehátkách v uličce, a tak nám odpadá starost, kte-

rou musí řešit ten, co má prostřední lehátko v hlavní kóji. To se totiž přes den důmyslným systémem vypojí z popruhů a opře o stěnu, takže vznikne příjemný prostor pro sezení a na horním lehátku pro zavazadla. Takže to vypadá jako u nás v kupé. Jenže když chcete jít spát, všechny, kdo tam sedí, skřípnete dolů a výrazně jim snižíte prostor. Záleží, kam až sahá vaše ohleduplnost, když se vám už chce hrozně spát. Nejlepší je asi lehátko horní. Nejen, že jste nejbližší větrákům, ale také tam můžete ležet i přes den. Musíte být však velmi tvrdí a nedat příliš prostor místním, aby si k vám odkládali vše možné, protože to se tam pak nehnete! Má to jen nevýhodu, že přes den nevidíte okolní krajinu. Pokud jste ale hodně unavení, pak je to jedno. Jednou jsme zažili, když jedna cizinka dovolila mamince opodál, aby si tam mohlo její dítě lehnout s ní. Jenže do ní pak celou noc žduchala, ať udělá dost místa pro její ratolest. Takže se holka moc nevyspala a asi si to příště rozmyslí.

Jedeme přes noc a skutečně v noci máme lehátko sami pro sebe. Ne tedy celou dobu, ale většinou. Cestování vlakem se nám zalíbilo. Hlavně tohle přes noc. Přesunete se na velkou vzdálenost a navíc ušetříte za ubytování. Vlak rozhodně patří k místnímu folklóru. Ani hladem a žízní tam trpět nebudete. Kdybyste potřebovali koupit kufř, smeták, vyšívací jehly nebo třeba zámky na kolo, tak i taková je ve vlaku nabídka od nejrůznějších prodejců se vším možným i nemožným. Nevýhodou vlaků je, že si musíte místa bukovat hodně dopředu (nejméně týden), takže když se vám pak třeba někde líbí a chtěli byste zůstat, musíte složitě posouvat rezervaci. Jde to i přes net, ale ten je s neustálými výpadky elektriky dost nespolehlivý a musíte se obrnit velkou trpělivostí. Možnost, že přijдете a koupíte si lístek do obyčejné třídy a jedete za hodinu, je spíš fantazie. Vše je nejmíň na týden vyprodáno. A pokud vyjde cestování na nějaké svátky, pak je vyprodáno i na déle.

My dorazíme do města Gaya, kde si jdeme hned zabloknout lístek na příští týden. Ve frontě zažijeme nevidanou situaci. Píšu ve frontě, protože jsme našli přepážku, kde není takový nával. Je určena jen některým skupinám. Mimo jiné ženám a cizincům. Do té spadáme dvojmo. Jenže, když se blížíme k okénku, přičene se paní a všechny předběhne s nějakou výmluvou, které samozřejmě nerozumíme. Hrozně dlouho se něco řeší. Konečně odchází. Fronta se pohne. Pozorujeme překřikující se chumle u vedlejších přepážek. Klára to začíná poprvé a diví se, jak jsem se tam dokázal v Kalkatě protlačit. Občas to přijde hodit do latě polda s tyčí. Když jsme nadosah naši přepážky, pří-

tí se dva policisté a předběhnou nás všechny. Mají podle pravidel absolutní přednost, stejně jako ženy. Zvažujeme, že toho také využijeme, ale jsou před námi jen dva pánové... A zase se sáhodlouze něco řeší. A když odejdou, je před námi jen jeden pán a paní za přepážkou dává ceduli, že má na hodinu pauzu na oběd!! Tak čekáme dál. Namísto pár minut ve frontě tam trčíme víc jak tři hodiny. Ještě že jsme ve dvou. Jeden z nás může jít sehnat něco k jídlu a vodu. Jít na toaletu. Jinak by nás už do fronty nikdo zpět nepustil. Tak a máme jízdenky.

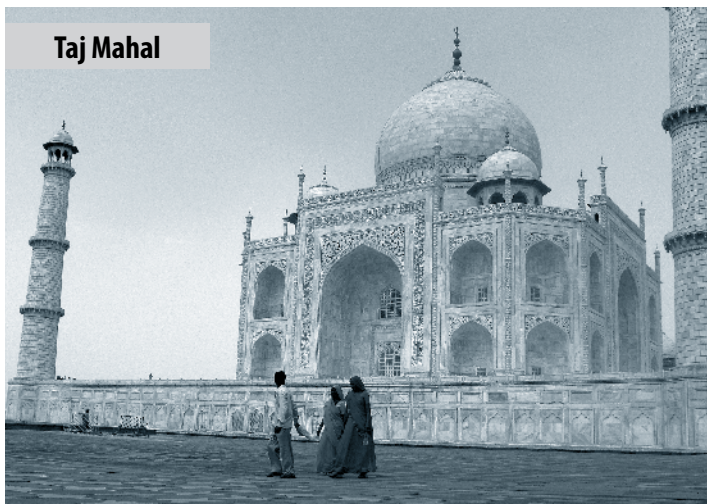
Sháníme se po tuktuku, který by nás vzal za rozumnou cenu do města Bodgaya – nejvýznamnějšího místa pro všechny budhisty z celého světa. Tam došel nepálský princ Sidhartha k osvícení. Po tom, co pět týdnů meditoval pod stromem Bodhi, sepsal základní myšlenky filosofie budhismu. Ve vozítku původně určenému pro řidiče a maximálně tři cestující je nás narváno asi dvanáct spolu s našimi dvěma batohy!

S ambasádním řidičem v Indii

Díky kamarádům z české ambasády, kteří nám poskytli dočasný azyl, se nám naskytne zajímavá možnost! Vyrážíme brzy ráno s ambasádním řidičem z Dillí do Agry. Agra je známá především tím, že je tam Taj Mahal. Původně jsme tam namířeno neměli, ale téhle příležitosti využíváme. Je to asi 120 kilometrů, ale v husté indické dopravě jedeme skoro pět hodin! I tady se jezdí nalevo! (Bývalá britská kolonie.) Na silnici potkáváme nejen neuvěřitelně přeplněné autobusy a rikši všeho druhu, ale taky třeba velbloudy. A samozřejmě krávy, psy, osly, kozy a mnoho dalších. Je to takový mumraj, který pomalu plyne kupředu. Hlavně se hodně troubí. Pravidlo jasně zní, že silnější a větší má přednost. Také, když chcete předjíždět, začnete troubit, to je tak trochu místo blinkru. Pak troubíte během předjíždění a pak na konci, že jste to dokončili. Do toho troubí i ten druhý na odpověď, že ví, že ho hodláte předjíždět, a pak zase na znamení, že už se můžete zařadit. Takže se vlastně troubí nepřetržitě!

Cestou tam nám řidič zastaví na odpočívadle u Mc. Donaldu, chce nám udělat radost, protože, jak je Indům známo, na západě se lidé ničím jiným neživí. My jako milovníci indické kuchyně moc nadšení nejsme. Bereme to jako výzvu.

Taj Mahal

Klára nikdy v mekáči nebyla a já asi jen dvakrát v Praze, abych věděl, jak to tam vypadá. Tak má Klára premiéru. Musíme se smát, jak Indové dokonale přebrali celý ten západní model se vším všudy. Třeba nástěnka zaměstnance měsíce! Ale co si prosadili, a to se cení, že všechny ty hamburgery jsou zeleninové. Kráva je tu posvátná pro hinduisty, muslimové zase nejedí vepřové. Tak proč to komplikovat. Na zelenině si pochutnají všichni.

na tom asi ten řidič, který tam vjede jako první.) Řidiči se ničemu moc nedívají a stáhnou se jen do jednoho pruhu. Moc možností na předjíždění není, ale indický řidič si vždy nějakou příležitost najde. Krávy, co se rozhodly lehnout si doprostřed dálnice, všichni opatrně objíždějí. Na další křižovatce si zase vjedete do správné části dálnice a pokračuje se bez mrknutí oka dál. Od té doby se opravdu v indické dopravě už vůbec ničemu nedíváme!

Otáčení na dálnici

Návštěva Taj Mahalu je zajímavá. Bereme to jako jeden ze střípků indické mozaiky, bez kterého bychom se asi obešli, ale i tak se bude v mozaice hezky lesknout.

Cestou zpět je odpolední doprava ještě hustší. Pohybuje se tak pomalu, že se v poklidu za jízdy nastupuje po žebříčích na střechy autobusů a nebo na korby nákladáků, které jsou někdy tak narvané, že někteří jen tak visí za jednu nohu. Nákladáky jsou zvyklé, že vezou plno černých pasažérů. Když se dostaneme na dálnici, jede se trochu rychleji. Ale přes šedesát zřidkavky. Zatím jsme měli možnost pozorovat Indii z vlaků, autobusů, tuktuků a cyklorikš, ale z osobního auta je to zase jiné. Jsme svědky pro nás neuvěřitelné události. Když ji později zažíváme znovu s autobusem, už se tolik nedíváme, ale teď poprvé je to síla. Totiž doprava houstne, zastavuje a auta před námi se otáčejí a jedou proti nám. My děláme totéž. Jede se najednou zpátky a všichni další se také otáčejí. Trpělivě, bez velkého troubení, bez jakékoliv asistence policie. Asi se vpředu něco děje, a tak se volí nejrychlejší způsob pokračování v jízdě. Celé dva pruhy dálnice v našem směru se otáčejí a jeden pruh, nebo spíš velká část krajnice, je nyní vyléčeně těm, co se už otočili, a druhý těm, co se otáčejí a nebo ještě jedou proti. Vše probíhá neuvěřitelně spontánně a přitom je to dokonale chaos, ve kterém se vyznaží jen Indové. Na první křižovatce se vjede do protisměru, kde doteď probíhá doprava podle běžné rutiny. (Nejhůř je

Kašmírská doprava

Procestovali jsme „po svých“ pohoří Zanskaru v Himalájích. Po skoro třech týdnech trmácení se s těžkými batohy s veškerou vlastní výbavou se dostáváme do městečka Padum. Odtud se už dá zase jet autobusem dál. Jsme na cestě už skoro dva roky a máme taky o dost kilo méně. Nemáme moc sil a v podstatě tady v horách mám téměř stále hlad. Zjišťujeme, že za dva dny do Padum dorazí Dalai Lama na tradiční setkání. Už nám o tom říkali vesničané, ale nepřikládali jsme tomu až takovou váhu. Vesničané i z velmi vzdálených míst (několikadenní cesta) se přemísťují na tuto slavnost. Ubytování je přetíženo a předraženo. Dnes je pátek. Dozvídáme se, že naším směrem autobusy pojedou nejdřív až v pondělí. Nemáme u sebe dost peněz v místní měně a směnární ani banky tu nejsou a nebo jsou zavřené. Snažím se domluvit s místními řidiči kamionů. Nikdo však nejede. Všichni jen přijíždějí sem. Takto bloumajícího mě odchytil jeden místňák, že by zítra brzy ráno jel, ale jen pokud bude mít i další lidi do džípu. Cena je vcelku přijatelná. Je to pro nás jediné řešení, a tak souhlasíme. Další cesta horami by pro nás byla dlouhá a nemuseli bychom se večer vracet do Dillí a následně opustit Indii, než nám vyprší víza. Tím přejezdem získáme víc času. Pan řidič po mě chce 300 rupií, v přepočtu asi 120 Kč jako zálohu, že opravdu

ráno přijdeme. Já chci zase doklad, tak vezme kus papíru, napíše to tam a podepíše se. To je teda doklad, ale nic víc se čekat nedalo. Podobný dokument jsme dostali, když jsme kupovali auto na Novém Zélandu. Nezbyvá než důvěrovat.

Ráno je opravdu vše, jak jsme se dohodli. Jsou tu další dva kluci a jedna paní z Německa. Jedeme dlouho a míváme jen auta jedoucí proti nám. Při první z mnoha kontrol si všimneme, že kluci mají české pasy a tak se dáme do řeči. Jsou to bývalí spolubydlíci z kolejí. Radim a Václav. Společně prokecáme zbytek cesty a ani nám nepřijde, že se občas pohybujeme ve výšce až 4500 metrů nad mořem. Ve městě Kargil si každý jdeme po svém a sejdeme se až ráno v autobuse do hlavního města Lehu. Na střechu si gumicukem upevníme batohy a při každé zastávce to kontrolujeme. Možná by se zdálo, že by tohle měl dělat pomocník řidiče, ale nelze na to spoléhat. Projíždíme vysokohorskou vyprahlou krajinou. Je tu nově asfalt, a tak se jede dobře. Zase několik kontrol. Připadá nám vtipné, že si policisté vždy do velkého sešitu napíší jen naše křestní jména Marek a Klára. Příjmení jako by je nezajímalo. Důležité však listují našimi pasy. Ostatní cestující trpělivě čekají, až nás zase propustí. Od místních kupujeme meruňky. Ani si je nemyjeme. Nechceme plýtvat zbytky naší pitné vody a navíc už máme dost protilátek. Vlastně se výhradně stravujeme na ulicích v pouličních krámcích a jídelničkách už několik měsíců.

Míváme militantní krajinu plnou tanků. Je to kontroverzní území Kašmíru, o kterém se tak často mluví. Přisedne si k nám malá holčička. Jsme na sedačce se třemi místy. Klára je u okýnka, já uprostřed. Holčička se snaží usnout. Moc jí to nejde. Klára je opřená o mé rameno a ani nezaregistruje, jak malá slečinka neudrží zvracení a mám to na kalhotách. A navíc jak se to snaží udržet dlaněmi před pusou, tak mi to vyprskne až na brýle... No, stát se to může každému. Chudák, neví, co má říct. Tak jí dám kus toaletáku, což je nezbytná výbava mojí brašny. Hezky poděkuje se studem v očích. Tak se oba zdárně očistíme a ona si pak ošedne k okénku, kde pokračuje. Cestou nám pouští pan pomocník neuvěřitelně kýčovitě příběhy kargilské televize, kterým se směje snad jen on sám, a o to víc to dává nahlas. Až nám z toho třeští hlava! Zdárně dorazíme do Lehu. Radim tu už jednou byl a tak zkouší najít hotýlek, ve kterém tehdy bydleli. To se daří a máme pokoje za rozumnou cenu vedle sebe. Navíc ne přímo v turistickém centru. Zůstaneme pár dní a potkáme se s dalšími Čechy – Žertákem a Davidem, Slovákem Rastykem a Francouzi Gabriellou a Raphaelem, které už známe z hor. S Žertákem a Davidem domluvíme společný přesun směr Dillí. Dohromady je to asi osmačtyřicet hodin jízdy. My to hodláme rozdělit na tři části. Zítra není k dispozici ani jediný autobus, všechny si je zakoupila armáda, která jede na dovolenou. Ochotný pán ale radí, ať dorazíme pozítří ráno, že nám podrží čtyři místa. Tak se taky stalo. Přivazujeme na střechu zavazadla a ještě za tmy vyrážíme. Sedíme hned za řidičem. Ten si co chvíli promastí havraní vlasy olejem a u každého místa, kde je nějaká gompa, se za-

Kašmírácká krajina

staví a pomodlí. Jedeme jednou z nejvyšších silnic světa, až ve výšce 5300 metrů nad mořem. Cesta je velmi úzká a samá zatáčka. Když se míjíme s autobusem nebo nákladákem, je to tak na těsno, že se klepeme strachy, že spadneme do hlubokého srázu pod námi a skončíme jako ty vraky aut, co jsou tam dole vidět. Neuvěřitelně řidič couvá do zatáček, aby uvolnil cestu nákladáku, jen tak podle zrcátek a ještě si zpívá svoji oblíbenou hudbu. Na zadní nápravě, kde máme dvě kola na každé straně, jedno už je ve vzduchu. Tohle je tady na denním pořádku. Cesta je samá díra, ale všechny autobusy v Indii jsou terénní, značka Tata. Stejně tak nákladáky. My na sedačkách lítáme jak pominutí. Za námi paní neustále zvrací z okénka. Když řidič může, bere to zkratkou, což zpravidla vypadá, že se autobus nakloní do skoro svislé polohy, všichni zahučí a pokračují v hovoru, až když jsme zase na cestě. Další úsek cesty je pouští. Není vůbec zřejmé, kterým směrem jet a kudy asi pojedou auta proti. Za námi je obrovský oblak prachu. Dlouhou dobu po nás nemůže nic jet, vůbec by nic neviděli. Když nás mine auto, tak dlouho jedeme poslepu. To ale není důvod k tomu dát nohu z plynu! Konečně zastávka na jídlo. Davidovi není dobře, my s Žertákem se v jedné z jurť dobře najíme. Jedou s námi ještě cizinci z Anglie. Mladý pár. Cosi tam řeší a ptají se na něco kamionářů. Ti jen vrtí hlavou. Aha, na střeše nemají zavazadla. Nepřivázali si je, a tak jsou patrně někde dole v údolí. To je nám jich líto, ale je to taky jejich chyba. Na to měli myslet dřív. My nenecháváme nic náhodě. Navíc vše v batohách máme v igelitových pytlích. Davidovi začíná být dost špatně! Se soumrakem dorážíme do Keylongu. Tam přespíme v dormu za 30 rupií (asi 12 Kč). To je asi nejlevnější ubytování na naší cestě. Davidův stav se zhoršuje. Jde to z něj horek spodem. Ani nestačí dojít na toaletu, a tak musí na ulici. Je už ale tma, a tak to tolik nevádí. Je celý malátný. Sotva stojí a přitom je to chlap jako hora. Je dehydrovaný a dlouho pořádně nejedl. Možná tu cestu do hor trochu podcenil. Je to přece jen ve velkých výškách. Navíc při jednom společném výstupu na pětitisícovku v jednom úseku zkoušel „běhat kopce“, jak to nazývají atleti při tréninku. To nebyl moc dobrý nápad. Z hor do města se pak už tak tak doplahočil

a tam musel dostávat od lékařů nějakou nitrožilní výživu. Teď to může být pokračování. Seženeme mu škopek pro případné další pokračování a necháme ho stát u postele.

Ráno je mu lépe. Do dalšího města je to sedm až osm hodin jízdy. Podle instrukcí jsme na nádraží před šestou. Jenže autobus je už plný. Naše domluvená místa ze včera už neplatí. Žerták diskutuje s pomocníkem řidiče a ten pro něj nakonec jedno místo najde. Hodí nám tedy na krk Davida a mizí. My se informujeme u okénka, kdy že pojedou další autobus. Za hodinu, ale lístky nám prodá až patnáct minut před odjezdem. Tak si zatím dáme snídani. Když si chceme znovu koupit lístky, je už prý vyprodáno. Další jede až za hodinu. Ten je ale záhy zrušen! Tak zase čekáme, zas prý až za hodinu. Pán, co prodává lístky, nás dost ignoruje, a když se dožadujeme koupení lístků dopředu, tak nás jako neslyší. To je typické indické jednání. Když neznají odpověď, jako když tam najednou nejste! Tohle je takový tlustý důležitý ouřada s oranžovou bradkou od heny. Čekáme tedy zase, až bude patnáct minut před odjezdem. To se tam ale u okénka vytvoří chumel a všichni řvou své požadavky jeden přes druhého a rvou své bankovky do okénka. Když se tam konečně prorvu i já, už je prý zase vyprodáno! Klára se s takovou realitou smířit nehodlá a celou situaci převzme do svých rukou. Zpacifikuje všechny porůvávající Indy, že jdou téměř do pozoru, a vytáhne jim ruce i s penězi z okénka. To se i pán důležitý zabojí a bez okolků vydá chvatně tři lístky. Já rychle přivazuji zavazadla na střechu a David se snaží uhájit nějaké místo v buse.

Klapne to a jedeme. Ještě chvíli trvá, než si všichni najdou kousek místa na sezení nebo na stání. To vše už za jízdy. Dvě Korejky, co jedou s námi, se s někým dohadují, že si koupili lístek k okénku, tak se musíme smát. Asi jsou tu jen krátce! Měli by být rády, že sedí a že vůbec jedou! Jsou neodbytné a u okénka pak fotí doslo-

va každou blbost. Patrně nikdy neviděly živou krávu nebo stromy. To jsou ty digitály, cvakat a cvakat. Doma pak fotky stáhnout a už se na to nikdy nepodívat, hlavně to mít! Proto je stále větší poptávka po větších harddiscích.

Cesta, kterou jedeme, je v mapě značena jako hlavní, ve skutečnosti je v mnoha místech tak úzká, že sotva projede autobus. Žádný asfalt nečekejte. Je to spíš samé bláto a štěrk. Občas hodně hluboké koleje a brázdy. Klasické auto tu má hodně problémů. Je to samá díra. Při cestě do hor jsme seděli na zadní sedačce a s každou dírou létali i se sedačkou asi metr nahoru. To bylo doslova rodeo. Celodenní jízdu zakončíme v městečku Manali. Tady jsme před měsícem začínali, a tak si užíváme tu skvělou možnost, že už místo známe. Víme, kam se jít ubytovat, kam najíst. Konečně se pořádně najíme! David si dává pizzu. To se mu divíme, taková skvělá jídla, co nabízí indická kuchyně, a on si dá náhražku pizzy! Navíc, jak už mu otrnulo, nešetří se a jde si dát zmrzlinu! My sice jíme na ulicích, ale do zmrzliny bychom nešli.

Cesta do Dillí trvá dlouho, celou noc a až odpoledne jsme tam. Tyhle přejezdy v Indii nejsou nic neobvyklého. Je to opravdu velká země! V noci se rozhodně moc nevyspíme. Sedadla jsou bez opěrek na hlavu, asi jako mají u nás autobusy pro městskou dopravu. Je to hodně vysilující přesun. Na dálnici znovu zažijeme otáčení se všech vozidel a jízdu v protisměru, tak jako při cestě s ambasadním řidičem z Taj Mahalu. Těsně před koncem nás zasáhne prudký monsunový déšť. Po něm zase šílené vlhké dusno a pak zase déšť. Davidovi se protrhnul plastový pytel, ve kterém měl batoh. Má ho kompletně durch! My máme mokrý jen zvenku. Jdu sondovat autobus k nepálským hranicím. Celkem neúspěšně. Nic se nedozvím. Autobusák je jedno velké mraveniště, a tak se tam lehce ztratím. Nemůžu najít místo, kterým jsem tam vlezl a kde na mě čeká Klára s Davidem. Už když začínám být zoufalý, tak ho najdu. Mobily nám tu nefungují. Klára šla mezitím hledat mě. To nebyl dobrý nápad, i když to myslela dobře. Nervózně čekáme, pak se objeví. V metru nás zkontrolují policisté a projedou nám batohy rentgenem. Jedna fronta pro muže a druhá pro ženy. Ženy kontroluje a šacuje policistka. Metrem jedeme společně pár stanic, pak už každý svým směrem. David za Žertákem na Paharganj a my na Chanakiaपुरi za kamarády na českou ambasádu...

ĚMK ©

Nejvyšší sjízdna silnice na světě

2012, drama

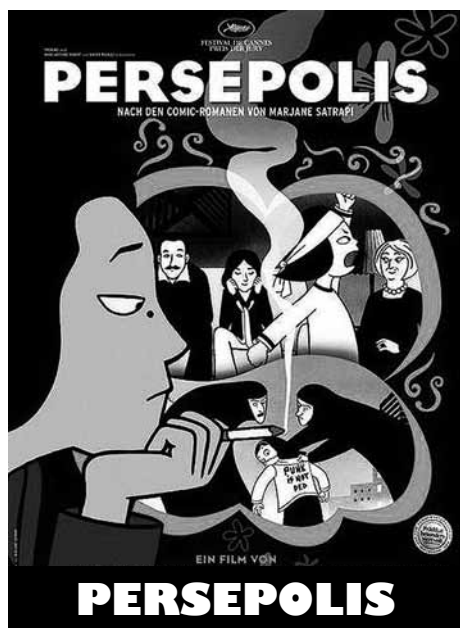
režie: Thomas Vinterberg

Pokud chcete vyplnit chmurný zimní večer a odreagovat se tématickým filmem, stoprocentně sáhněte po „Honu“ od T. Vinterberga. Jestli ve vás drama evokuje něco nepříjemného a nudného, nenechte se zmýlit. Dvě hodiny jsem byl přilepený na obrazovce se sevřeným žaludkem a emoce vzteku, lítosti, nenávisť, napětí a radosti se ve mně míchaly jako koktejl. Mads Mikkelsen se v hlavní roli dokonale vžil do člověka, který kvůli jedné, zdánlivě nevinné lži malého dítěte a unáhlenosti starší ženy ztrácí rodinu, přátele, svou lásku a dokonce svou čest. Jsem vděčný tvůrci, že to celé zakončil relativním happyendem - i přesto, že to trochu ubralo na realismu - protože jinak bych se z toho asi do smrti nevyhrabal. Nevzpomínám si, kdy jsem se naposledy u filmu tolik bavil. Jasný plný počet.

Hodnocení na webu www.csfd.cz: 87 %

(91. nejlepší film)

-Simi-

ATLAS MRAKŮ

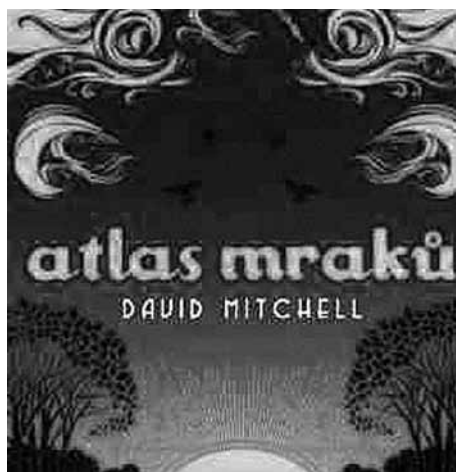
2004, postmoderní sci-fi román,

autor: David Mitchell

Pokud si říkáte: „Viděl jsem film, nebudu ještě číst knihu,“ poradím vám, co dělat – přečtete si ji a pak si pusťte znovu film. Naopak v tomto případě je podle mě výhoda vidět jako první film, protože používá vizuální a zvukové pomůcky k vyjádření propojenosti příběhů a pomůže vám si při čtení vše živě představit. Geniální je kniha, která je na svoji délku díky střídání žánrů a stylů psaní neskutečně zábavná. Celý svazek je rozdělený do šesti oddílů – Tichomořský deník Adama Ewinga, Dopisy ze Zedelghemu, Poločasy rozpadu: První záhada Luisy Reyové, Hrůzostrašná muka Timothyho Cavendishe, Orison Sonmi-451 a Jak to bylo u Slooshova brodu a co se pak seběhlo. Tyto příběhy se odehrávají v různých místech a různých časových obdobích počínaje rokem 1849 a konče rokem 2321. Dobrodružství, která prožívají zdánlivě různé postavy, mají společný charakter. Všechny provází silná vůle hlavních hrdinů a touha po spravedlnosti.

Hodnocení na webu www.cbdb.cz: 85%

-Simi-

2007

animovaný/drama/komedie/životopisný

režie: V. Paronnaud, M. Satrapi

Animák? Vážně? Ano. Tento „dospělácký“ animovaný snímek si hraje s tématy jako rebelantství a svoboda, politika, emancipace, dospívání a rozdílné vnímání kultury v evropském a arabském světě a ukazuje, jak se asi cítí volnomyšlenkářský teenager, žijící v totalitním režimu. Je to příběh mladé iránské dívky, která byla svědkem tamější islámské revoluce, války s Irákem a následného režimu. Poté se stěhuje do Rakouska, kde má konečně možnost ventilovat své myšlenky a svobodně se projevat. Vše, včetně smutných scén, je vyprávěno s nadhledem, humorem a především z ženského pohledu, což pro mě bylo velmi neobvyklé. Film ve vás vyvolá mnoho otázek, na které neexistuje jedna správná odpověď. Je založen na stejnojmenném, velmi úspěšném komiksu.

Hodnocení na webu www.csfd.cz: 85%

-Simi-

2014, folk/blues/hip-hop

interpret: Xindl X

Pokud máte, stejně jako já, po krk rádia a jeho věčných odrhovaček a hlavně Xindla a jeho věčného „V blbým věku“, dejte si kvůli mně tu práci a najděte si druhou verzi jeho alba Čecháček made a to verzi Unpluggiat, což je verze doprovázená pouze kytarou a nesmrtelnými ksindlovskými hláškami. Já ji našel náhodou a jsem té náhodě vděčný na věčné časy. Ondřej Ládek je příklad moderního písničkáře bez zbytečných sentimentálně-melancholických výlevů, zato s dávkou inteligence a rozumu a ještě větší dávkou českého humoru. Utahuje si ze všeho, co je nám čecháčkům svaté, formou, kterou máme tak rádi, a nutí nás zamyslet se nad námi osobně. Zamíloval jsem si jeho specifický žánr, kde mísí klasické i moderní prvky hudby a přehazuje si je z ruky do ruky, zrovna jak se mu to hodí do nálady jednotlivých stop. Pro mě překvapení loňského roku.

Hodnocení na webu www.musicserver.cz:

6 z 10

-Simi-

ROK HAVRANA

V mé první recenzi bych vám ráda představila Rok Havrana od Vladimíra Šlechty. Řadí se do žánru sci-fi a fantasy a vyšla v roce 2015, takže se dá říct, že je to kniha velice aktuální.

Odehrává se v blízké budoucnosti a autor použil pro vykreslení situace aktuální politické dění, jako například migrační krizi. Popisuje naši budoucnost velice kriticky. Na pozadí Čech zpusťovaných etnickou válkou vykresluje příběh členky exilové armády a hrdiny, kteří si nic nezadají se superhrdiny z filmů. Spolu čelí mnoha nebezpečí, riskují svoje životy, aby plnili mise ve jménu České exilové armády.

Kniha je psána formou krátkých povídek, je protkána mnoha dialogy. Autor velice detailně vykreslil mnoha různých zajímavých lokací na našem území, takže kniha v každé kapitole nečím překvapí.

Doporučila bych ji hlavně milovníkům postapokalyptických světů, zbraní, ale také méně zdatným čtenářům, protože i přes poměrně velký rozsah 300 stran se čte rychle a děj příjemně ubíhá.

-Tápka-

ŠLUKNOVSKÁ LIGA - FLORBAL

DÍVKY

Z POHLEDU TRENÉRA

Dne 24. listopadu 2015 se uskutečnil turnaj ve florbalu v rámci Šluknovské ligy. Tentokrát soutěžily dívky. V napínavém a pěkném turnaji se naše družstvo udatných „POLYGRAFEK“ umístilo na krásném 4. místě ze šesti týmů. Děvčata bojovala opravdu pěkně a moc je za tento výkon chválím.

-Máca-

A Z POHLEDU HRÁČKY

V úterý 24. listopadu se konal florbalový turnaj pro dívky. Pár statečných se našlo a na poslední chvíli jsme sestavily desetičlenný tým. S velkým úsilím jsme tvrdě bojovaly a nakonec se hrdě umístily na čtvrtém místě. Všem spoluhráčkám patří velký dík.

-Maky-

CHLAPCI

Asi o týden později po turnaji dívek se uskutečnil i florbalový turnaj chlapců. Turnaj byl obsazený devíti týmy. Výkony byly opravdu vyrovnané a na velmi pěkné úrovni. Družstvo naší školy mě velmi mile překvapilo. Kluci zabojovali a ve výsledku skončili na nádherném 3. místě. Všem, co se účastnili, vyslovuji velikou pochvalu a blahopřání k tak pěkným výsledkům. Gratuluji a jen tak dál...

-Máca-

Badminton ovládla Polygrafka

Těsně po Vánocích proběhl ve Šluknově tradiční turnaj dvouher v badmintonu. Badminton je sport, který si získává stále větší a větší oblibu u nejšířší veřejnosti. Turnaje se zúčastnilo 12 badmintonistů. Naši školu reprezentovali dva účastníci, kteří chtěli potvrdit pravidlo, že není důležité zvítězit, ale zúčastnit se. Bylo znát, že badminton se na Polygrafce hraje mezi zaměstnanci už dlouho, a to bylo rozhodující. V silné konkurenci nedali ostatním šanci. Prošli až do finále, kde se vítězem stal Jiří Malypetr a druhý skončil Martin Štěpánek. Účelem turnaje bylo dobře si zasportovat, shodit nějaké to kilo a hlavně prožít příjemný den.

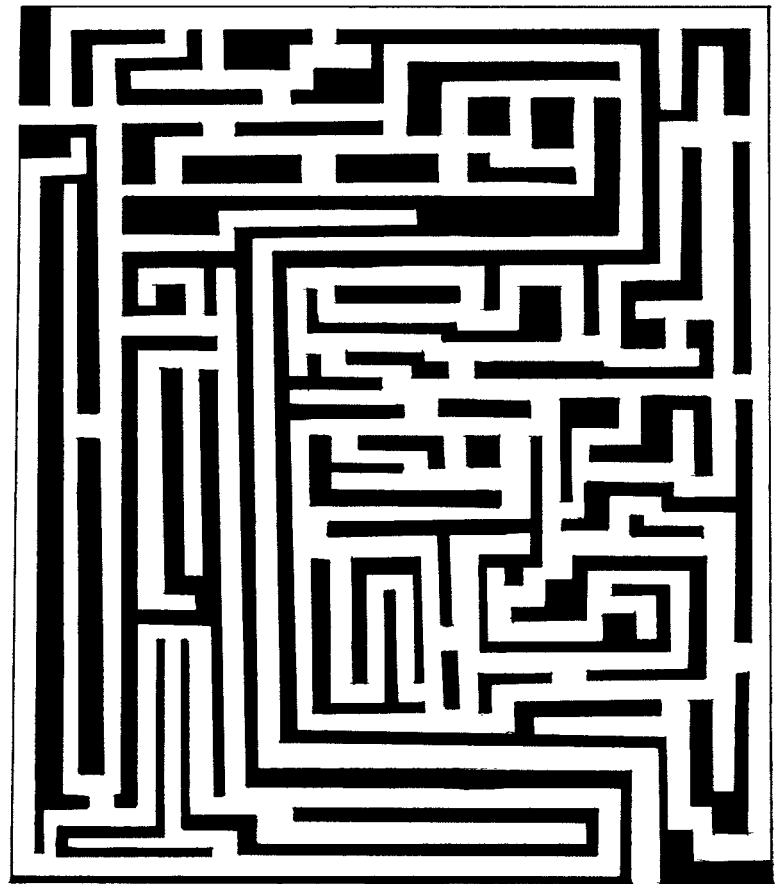
Martin Štěpánek

Najdi pět rozdílů

Reprodukční grafici pro média otestovali nejen první sních, ale také vánoční dárek, fotoaparát Nikon s objektivem Tamron.

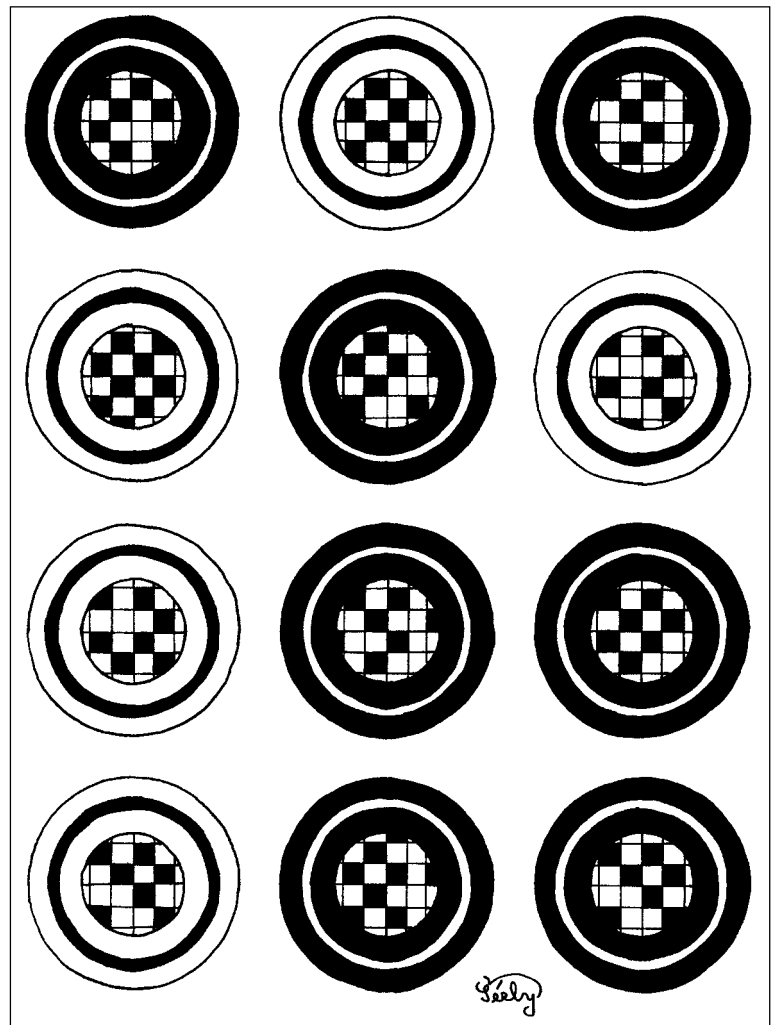
Seely

Najdi dva stejné obrazy

Najdi jedenáct rozdílů

Seely

Seely

POZDRAV Z LYŽAŘSKÉHO KURZU

PERLIČKY PERLIČKY

HODINA CHEMIE

■ Učitel: „Prvek Hg.“ Žák: „Asi, Hagrit.“

HODINA ANGLICKÉHO JAZYKA

■ Učitel: „Kam jsi chodila na angličtinu?“
Žákyně: „No, na základku.“ Vybrala -Šerly-

HODINA ČESKÉHO JAZYKA:

■ Žák: „Paní učitelko, já jsem si místo lepidla koupil jelení lůj.“

■ Jan Neruda: Dědova mísa - „... kolo vrčí, syn si s prací pílí, nádobu si z dřeva vyrývá.“

Paní učitelka: „Co je to za kolo?“

Žákyně: „Kolovrátek!“

(Kdyby čtenář nevěděl, na kolo-vrátku se kdysi vyrývalo dřevěné nádobí!)

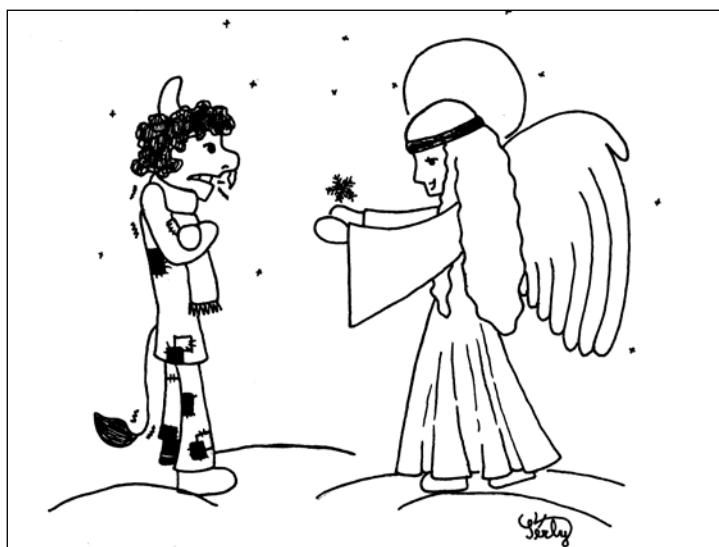
HODINA EKONOMIKY:

■ Počítali jsme mzdu a dosazovali čísla.

Učitel: „Kolik chceš dětí?“

Žák: „Osm.“

Vybrala -flexik-

POLY GRAFKA

WWW.SOSMGP.CZ

SOŠ MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK
NABÍZÍ STUDIUM V PERSPEKTIVNÍCH POLYGRAFICKÝCH OBORECH

ČTYŘLETÉ

STUDIJNÍ OBORY
ZAKONČENÉ MATURITOU

- TISKAŘ - Operátor tisku
- REPRODUKČNÍ
GRAFIK PRO MÉDIA

TŘÍLETÉ

UČEBNÍ OBORY
ZAKONČENÉ ZÁVĚREČNOU ZKOUŠKOU

- REPRODUKČNÍ GRAFIK
- TISKAŘ NA
POLYGRAFICKÝCH STROJÍCH
- KNIHAŘ

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

10. 12. 2015 a 21. 1. 2016 od 9 do 16 hodin,
nebo po předešlé telefonické dohodě
telefon: 412 332 320

PROČ STUDOVAT PRAVĚ U NÁS?

- Naši absolventi nacházejí
vysoké **UPLATNĚNÍ NA TRHU PRÁCE.**
- Učitelé teoretického a odborného
vyučování jsou **PLNĚ KVALIFIKOVÁNÍ.**
- Využíváme **ŠPIČKOVÉ TECHNOLOGIE**
s profesionálním softwarem.
- Jsme malá škola
s **PŘÁTELSKÝM PROSTŘEDÍM.**

BEZEVŠEH

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 500 kusů. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), Mgr. L. Limberská, K. Reisinger (Charlie), L. Minaříková (Layly), D. Budský (Dom), M. Kvízová (Maky), N. Opltová (Nikii), L. Krupičková (flexík), K. Brodinová (Šmudla), D. Kučerová (Danča), K. Jircháňová (Káta), J. Simandl (Simi), P. Adamec (PeTe), Marie Krejčová (taylor), A. Řeháčková (arigonea), V. Kvíz (Venca), Š. Makovská (Šérly), D. Pavlíková (Yume Ookami), H. Poupová (Ťapka), J. Válek (Jack), A. Asaad (Assy), P. Berger (Tisko). ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata